

LIAHONA

148. ÅRGANG • NUMMER 10 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • OKTOBER 1999

LIAHONA

SE SIDE 30

PÅ OMSLAGET

På forsiden: Foto: Eldon K. Linschoten. Bagsiden: Foto: Michael McRae. Se »Hvad profeterne lærer os om kyskhed og troskab«, side 26, og »Sandheden om moralsk renhed«, side 30.

LILLE LIAHONAS FORSIDE

Masha Zemskova er en stor hjælp for ældste Adam Blodgett (til venstre) og ældste Samuel Drown, som er missionærer i hendes gren. Se »Masha Zemskova fra Pusjkin i Rusland«, side 8. (Foto: Marvin K. Gardner).

ARTIKLER

- 2 **BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: BYG DIT EVIGE HJEM**
PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
- 8 **EVANGELIET FORANDREDE VORES FAMILIE** ALFIERO MORALLOS
- 18 **DE UFORLIGNELIGE GAVER** ÆLDSTE JOHN B. DICKSON
- 25 **BESØGSLÆRERINDEBUDSKABET: ÅNDEN BAR VIDNESBYRD**
- 26 **HVAD PROFETERNE LÆRER OS OM KYSKHED OG TROSKAB**
- 30 **SANDHEDEN OM MORALSK RENHED** TERRANCE D. OLSON
- 44 **SIDSTE DAGES HELLIGE RØSTER: GLÆDE VED AT FØLGE HERREN**

ISÆR FOR UNGE

- 10 **HIMMELSTRÆBEN** RICHARD M. ROMNEY
- 40 **MIN TRO BLEV PRØVET** TAYLOR HARTLEY
- 43 **HAR DU EN DÅRLIG DAG?** SHANE R. BARKER

LILLE LIAHONA

- 2 **FRA VEN TIL VEN: ÆLDSTE CHARLES DIDIER**
- 4 **FIKTION: »MIN LÆRER HAVDE RET«** CARMEN DE HERNÁNDEZ
- 6 **FÆLLESTID: LAD DIT LYS SKINNE** SYDNEY S. REYNOLDS
- 8 **NYE VENNER: MASJA ZEMSKOVA FRA PUSJKIN I RUSLAND**
MARVIN K. GARDNER
- 12 **POSE MED HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE** CORLISS CLAYTON
- 14 **JEG PRØVER AT VÆRE SOM JESUS**
HOLD DIG NÆR TIL HERREN MATTEO DUCA
JEG ÆRER MINE FORÆLDRE GERMÁN ANDRÉS TOVAR CONTRERAS
MEDLEMSMISSIONÆR PÅ NI ÅR ASHLEY CALLISTER
- 16 **SANG: NÅR JEG EN GANG BLI'R OTTE ÅR**
WALLACE F. BENNETT OG TRACY Y. CANNON

SE SIDE 18

SE SIDE 44

SE SIDE 10

Oktober 1999 148. årgang. Nummer 10
LIAHONA 99990 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolv Kvorum: Boyd K. Packler, L. Tom Perry,
David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dustin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
Henry B. Eyring

Redaktør: Marlin K. Jensen
Vejledere: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighon
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Layborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktør: Roger Terry
Redaktionsmedarbejdere: Jennifer Greenwood
Planlægning: Beth Dayley
Tidsskriftsassistenter: Connie Shickspaar
Redaktionsassistent: Peter B. Gardner

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seriodesigner: Sharrin Cook
Designer: Thomas S. Child, Tadd R. Peterson
Produktionsledere: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Kari A. Couch,
Denise Kirby, Jason L. Mumford, Deena L. Sorenson
Digital Progress: Jeff Merrin

Abonnementsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Liahona:
Redaktør: Svend Agge Andersen
Redaktionsadresse: Translation Division, Borups Allé
129, 1. et, DK-2000 Frederiksberg, TH, 38 11 19 50;
fax 38 11 18 51
Kirkens: Eva Pallesen

Tagning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Nordisk Servicecenter, Uthendogtan 24, S-412 80 Göteborg, TH 0046-31 77 88 976, fax 0046-31 16 55 29. Abonnementprisen på DKK 85 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i menigheden under »Andek. Skriv: Liahona».

Indsend manuskripter og spørgsmål til International Magazine, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org.

Kirkens internationale tidsskrift udgives på albansk, bulgarsk, oberdansk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, fransk, haitisk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, lettisk, litauisk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, serbiansk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tjekisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog.)

© 1999 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

For readers in the United States and Canada:
October 1999 vol. 148 no. 10. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9158) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-9971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

FÅ TIDSSKRIFET IND PÅ BIBLIOTEKERNE

Da jeg læste artiklen »Et tidsskrift for hele verden« i *Seto no Michi* (japansk) for oktober 1998, besluttede jeg at følge opfordringen til at lade grenen skænke et abonnement på tidsskriftet til det lokale bibliotek. Det lykkedes mig at få afsat et abonnement til biblioteket, især takket være den tjeneste som søstermissionærerne yder på biblioteket og takket være ældsternes hoflighed. Jeg håber, at mange mennesker vil læse det der.

Satsuki Sato,
Nemuuro Gren,
Kushiro Distrikt i Japan

»JEG TÆNKER ALTDI PÅ HANS OFFER«

I påsken 1998 modtog jeg *Riahona* (kiribati). Mens jeg læste i *Riahona*, fornemede jeg Guds kærlighed, da han ofrede Jesus Kristus som sonoffer for vores synder. Jeg kan ikke glemme det, og jeg tænker altid på hans offer, og det styrker og opbygger mig åndeligt. Det har fået mig til at beslutte at arbejde i hans rige, og det er min bøn, at han vil våge over mig med sin godhed og kærlighed.

Roineta I. Boboia,
Bikenbeu Ward,
Tarawa Stav i Kiribati

EN STØTTE I SVÆRE STUNDER

Det er en stor velsignelse for mig at kunne læse *Liahona* (spansk). Især Budskab fra Det Første Præsidentskab opmuntrer mig. Hver gang jeg læser dem, fyldes jeg af en utrolig fred, der overgår alt andet, jeg har oplevet. Jeg kan føle Helligåndens indflydelse, når vores profet taler til os.

Jeg er også glad for at læse artikler fra medlemmer over hele verden, især Spørgsmål og Svar, fordi det hjælper os unge sidste dages hellige med at tackle de problemer, vi støder på. Dette tidsskrift er min støtte i svære stunder.

Raúl Solíz Chavarria,
Oruro Moderno Ward,
Oruro Stav i Bolivia

HISTORIER OM MISSIONÆRÆGTEPAR SØGES

Har du og din ægtefælle været på mission sammen? Og har I i så fald lyst til at fortælle Liahonas læsere om nogle af jeres oplevelser? Vi søger historier om tjeneste, indlæg om, hvordan jeres mission har velsignet jer, beretninger om, hvordan I mødte og overvandt vanskeligheder, indlæg om, hvad der hjalp jer med at tjene effektivt, og gode råd, I kan dele med andre par, der overvejer at tage på mission. Det er lige meget, hvilken funktion I havde som missionærer – om I var opsøgende missionærer, velfærdsmissionærer, kirketjenestemissionærer eller noget andet. Husk at vedlægge fulde navn på din adresse, dit telefonnummer og ward og stav. Send dem beretning, og om muligt fotos, til Couple Missionary Service, International Magazine, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller send en e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org.

BYG DIT EVIGE HJEM

Præsident Thomas S. Monson ✎ Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Da Jesus vandrede på de støvede veje gennem byer og landsbyer i det, som vi i dag ærbødigt kalder det hellige land, og underviste sine disciple ved den smukke Genezaret Sø, talte han ofte i lignelser, i et sprog, som folk forstod. Ofte brugte han husbyggeri som billede på de folks liv, der lyttede til ham.

Han sagde: »Ethvert ... hus i splid med sig selv kan ikke bestå.«¹ Senere advarede han: »Se, mit hus er et ordens hus ... og ikke et forvirringens hus.«²

I en åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland i Ohio den 27. december 1832 gav Mesteren følgende råd: »Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus.«³

Hvor finder vi en bedre arbejdsstegning, hvorefter vi klogt og passende kan bygge det hus, som vi personligt skal bebo i evigheden? Et sådan hus lever op til de byggekrav, som stilles i Matthæus, nemlig et hus, der er bygget »på klippegrund«,⁴ et hus, der er i stand til at modstå modgangens regn, forfølgelsesernes oversvømmelser og tvivlens vinde, som hele tiden ses i vores udfordrende verden.

»Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus.«

Nogle vil måske spørge: »Men den åbenbaring gav instruktioner om opførelsen af et tempel. Er det relevant i dag?«

Jeg vil svare dem: »Har apostlen Paulus ikke sagt: »Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?«⁵

Hvis vi betragter hver af de arkitektoniske retningslinjer for sig, vil vi måske bedre kunne påskønne dette guddommelige råd fra den store Bygmester, verdens Skaber, vor Herre og Frelser, Jesus Kristus.

Vores inspirerede arbejdstegning påpeger først, at vores hus skal være et *bedehus*. Mesteren belærte os:

»Og når I beder, må I ikke være som hyklerne, der ynder at stå og bede ... for at vise sig for mennesker ...

Men når du vil bede ... bed til din fader, som er i det skjulte ...

lad ikke munden løbe ...

Derfor skal I bede således: Vor Fader, du som er i himlene! Helliget blive dit navn,

komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden;

giv os i dag vort daglige brød,

og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,

og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. For dit er Riget og magten og æren i evighed!⁶

Denne del af vores arbejdstegning kan vores børn lære, mens de endnu er små. Da vores ældste søn var tre år, knælede han sammen med sin mor og mig til aftenbøn. Jeg var biskop for vores ward på det tidspunkt, og en dejlig kvinde fra wardet, Margaret Lister, var alvorligt syg af kræft. Hver eneste aften bad vi for søster Lister. En aften var det vores lille søns tur til at bede, og han blandede bønnen sammen med et børnerim. Han begyndte: »Kære himmelske Fader, vil du ikke nok velsigne søster Lister, Høne Pøne, Kyll Rylle, Ande

Pande og alle de små.« Vi skjulte vores smil den aften. Senere følte vi os meget ydmyge, da Margaret Lister blev fuldstændig rask. Vi nedgør ikke barnets bøn. Det er jo trods alt ikke så længe siden, at vores børn har været sammen med vor himmelske Fader i forhold til os.

Lad vores hus være et *bedehus*.

Vores hus bør også være et *fastehus*. Denne del af arbejdstegningen udtrykkes klart i en beretning hos Esajas, der kaldes »Den sande faste«. » ... den faste, jeg ønsker, er ...

at du deler dit brød med den sultne, giver husly til hjemløse stakler, at du har klæder til den nøgne, og ikke vender ryggen til dine egne.«

Og så bekendtgøres belønningen: »Da skal dit lys bryde frem som morgenrøden, og dit sår skal hurtigt læges, din retfærdighed går i spidsen for dig, og Herrens herlighed er bag dig.

Da kalder du, og Herren vil svare, da råber du om hjælp, og han siger: Her er jeg! ...

Hvis du ... rækker den sultne dit brød og mætter den forkuede, så skal dit lys bryde frem i mørket og dit mulm blive til højlys dag.

Herren vil altid lede dig, selv i øde egne vil han mætte dig ... så du bliver som en frodig have, som et kildevæld, hvis vand ikke svigter.⁷

Lad vores hus være et *fastehus*.

Vores hus skal være et *troens hus*. Jakob skrev:

»Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.

Men han skal bede i tro, uden at tvivle; for den, der tvivler, er som en bølge på havet, der rejses og brydes af vinden.«⁸

Den praktiske anvendelse af denne varige tro ses i Nephis ånd og hans gribende udtalelse: »Jeg vil gå og

Da præsident Brown rejste sig for at tale, blev solen overskygget af skyer, der trak sammen. Vi hørte et tordenbrag og så et lyn. Himlene blev åbnet. Regnen faldt. Tørken var forbi.

gøre det, som Herren har befaleet.⁹ Han vaklede ikke, han troede. Kan vi finde et modstykke til det i dag?

For en del år siden var jeg sammen med præsident Hugh B. Brown (1883–1975), der var rådgiver i Det Første Præsidentskab, på rundrejse i missionen på Samoa. Medlemmerne og missionærerne i Amerikansk Samoa fortalte os, at en alvorlig tørke havde tæret så hårdt på deres vandforsyninger, at vores kirkebygninger og vores skole måtte lukkes, hvis der ikke snart faldt regn. De bad os sammen med dem at udvise tro.

Overalt så vi tegn på tørken, mens vi kørte fra lufthavnen i Pago Pago ud til skolen i Mapusaga. Solen skinnede klart, der sås ikke en sky på den dyblå himmel. Medlemmerne var glade, da mødet begyndte. Den, der bad indledningsbønnen, takkede for, at vi var nået sikkert frem, idet han følte sig sikker på, at vi på en eller anden måde ville bringe den ønskede regn med os. Da præsident Brown rejste sig for at tale, blev solen overskygget af skyer,

der trak sammen. Vi hørte et tordenbrag og så et lyn. Himlene blev åbnet. Regnen faldt. Tørken var forbi.

Senere ude i lufthavnen, da vi forberedte os på den korte flyvning til Vest-Samoa, sagde piloten i det lille fly til kontrollårnet: »Det er det mest usædvanlige vejr, jeg nogensinde har set. Der er ikke en sky på himlen, bortset fra lige over mormonskolen i Mapusaga. Jeg fatter det ikke!«

Præsident Brown sagde til mig: »Nu har du chancen. Få ham til at forstå det.« Og det gjorde jeg så.

Vores hus er helt sikkert et *troens hus*.

Lad vores hus være et *lærdommens hus*. Herren sagde: »... søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.«¹⁰ Han rådede os: »Kom ... lær af mig ... så skal I finde hvile for jeres sjæle.«¹¹ Ingen anden søgen efter lærdom lover så stor en belønning.

Lad vores hus være et *lærdommens hus*.

Vores hus skal være et *herlighedens hus*. For at vores hus kan være det, må vi være ærlige over for Gud, retfærdige over for andre og hæderlige over for os selv. Man kan ikke være ét og forgive at være noget andet. Samuel Clemens, der er bedre kendt som Mark Twain, lod Huckleberry Finn lære os denne vigtige lektie. Huckleberry Finn siger:

»Det fik mig til at skælve. Og jeg besluttede mig for at bede. Jeg ville se, om jeg ikke kunne holde op med at være den dreng, jeg var, og blive bedre. Så jeg knælede ned. Men ordene ville ikke komme. Hvorfor ville de ikke det? Det nyttede ikke noget at skjule det fra ham ... Jeg vidste jo godt, hvorfor de ikke ville komme ... Det var, fordi jeg spillede dobbeltspil. Jeg lod som om, jeg ville holde op med at synde, men inderst inde holdt jeg fast ved den største synd af alle. Jeg prøvede at få min mund til at sige, at jeg ville gøre det rette og gode ... men inderst inde vidste jeg, at det var løgn, og han vidste det. *Man kan ikke bede en løgn, fandt jeg ud af.*«¹²

Manden, som lå i den sjette seng, forklarede: »Vi ved ikke meget om mormonkirken, men vi ved en del om vores ven, og vi faster for ham i dag.«

En eller anden har engang filosofisk sagt: »Helstøbtthed er en smuk juvel.«¹³ Ved at være helstøbt gode kan vi sikre os et *herlighedens hus*.

Vores hus skal være et *ordens hus*. »Alting har en tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt,« sagde Prædikeren.¹⁴ Det samme gælder vores liv. Lad os sætte tid af til familien, tid til arbejde, tid til studium, tid til tjeneste, tid til afslapning, tid til os selv, men frem for alt, tid til Kristus.

Så bliver vores hus et *ordens hus*.

Og endelig, lad vores hus være et *Guds hus*. Rene tanker, ædle hensigter, et villigt hjerte og beredte hænder er alle kendetegn på et Guds hus. Han lader os ikke kæmpe alene, men står hele tiden parat til at hjælpe.

For nogle år siden havde jeg det privilegium at virke som missionspræsident og lærte derved mere end 400 missionærer at kende. Vi havde en ung missionær, som blev meget syg. Da han havde været indlagt på hospitalet i nogle uger, og lægen beredte sig på at udføre en

meget alvorlig og krævende operation, bad han os om at sende bud efter missionærens forældre. Han forklarede, at der var en risiko for, at patienten ikke overlevede operationen.

Forældrene kom. Sent en aften ankom faderen og jeg til hospitalet i Toronto i Canada og lagde vore hænder på den unge missionærs hoved og gav ham en velsignelse. Det, der skete efter velsignelsen, blev et stort vidnesbyrd for mig.

Missionæren lå på en seks-sengstue. De øvrige fem senge var optaget af mænd, der led af forskellige andre lidelser. Den morgen, hvor missionæren skulle opereres, stod hans seng tom. Sygeplejersken kom ind med den morgenmad, som disse mænd normalt spiste. Hun bar en bakke over til patienten i den første seng og sagde: »Der er spejlæg i dag, og jeg har en ekstraportion til dig!«

Patienten i den første seng havde været ude for en ulykke med sin græsslåmaskine. Men bortset fra en kvæstet tå, var han sund og rask. Han svarede sygeplejersken: »Jeg skal ikke have noget at spise her til morgen.«

»Godt, så giver vi din morgenmad til din kammerat i seng nummer to.«

Da hun nærmede sig denne patient, sagde han: »Jeg tror ikke, jeg skal have noget at spise til morgen.«

Hver af de fem mænd sagde nej tak til morgenmad. Den unge dame udbød: »Normalt spiser I os ud af hus og hjem, men i dag vil ingen af jer have noget. Hvad er der dog i vejen?«

Manden, som lå i seng nummer seks, svarede: »Du kan se, at seng nummer tre står tom. Vores ven ligger på operationsbordet nu. Han har brug for al den hjælp, han kan få. Han er missionær for sin kirke, og mens vi har ligget her, har han fortalt os om sin kirkes principper, såsom bøn, tro og faste, hvor vi påkalder os Herrens velsignelser.« Han fortsatte: »Vi ved ikke meget om mormonkirken, men vi ved en del om vores ven, og derfor faster vi for ham i dag.«

Operation var vellykket. Da jeg ville betale lægen, sagde han: »Det ville være uheldigt af mig at tage imod betaling. Jeg har aldrig ført udført en operation, hvor mine hænder i den grad syntes at blive ført af en højere magt. Nej,« sagde han, »jeg kan ikke tage betaling for en operation, som en højere magt bogstaveligt hjalp mig med at udføre.«

Det er et Guds hus.

Og det er vores byggeprojekt. Vi er bygmestre, der opfører evige boliger, ja, Guds templer.¹⁵

»Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus.«¹⁶

Så vil Herren, vores bygningsinspektør, sige til os, som han sagde, da han viste sig for Salomo, en bygmester fra en anden tid: » ... jeg har helliget dette hus, som du har bygget, til at sætte mit navn på for evigt; mine øjne og mit hjerte skal altid være dér.«¹⁷

Må vi følge denne guddommeligt anerkendte arbejds-tegning. Må vi med held bygge vores evige boliger. □

NOTER

1. Matt 12:25.
2. L&P 132:8.
3. L&P 88:119.
4. Matt 7:24.
5. 1 Kor 3:16.
6. Matt 6:5-7, 9-13.
7. Es 58:6-11.
8. Jak 1:5-6.
9. 1 Nephi 3:7.
10. L&P 88:118.
11. Matt 11:28-29.
12. *Adventures of Huckleberry Finn*, 1985, s. 306-307; fremhævelse tilføjet.
13. *The Home Book of Quotations*, red. Burton Stevenson, 1934, s. 304.
14. Præd 3:1.
15. Se 1 Kor 3:16.
16. L&P 88:119.
17. 1 Kong 9:3.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Vor Herre Jesus Kristus sammenlignede det at opbygge vores egen retfærdige livsførelse med at bygge et hus, især et Guds hus, et tempel.

2. Han har rådet os til at gøre vores egne evige hjem til:

- et bedehus
- et fastehus
- et troens hus
- et lærdommens hus
- et herlighedens hus
- et ordens hus
- et Guds hus

3. Hvis vi gør det, vil Herren kunne sige til os: » ... jeg har helliget dette hus, som du har bygget, til at sætte mit navn på for evigt; mine øjne og mit hjerte skal altid være dér.« (1 Kong 9:3).

EVANGELIET FORANDREDE VORES FAMILIE

Alfiero Morallos
ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

Før februar 1997 kunne vores familie sammenlignes med en dyb flod. På overfladen virkede floden rolig, men stærke understrømme rasede konstant.

Når der opstod problemer, havde jeg en tendens til at bebrejde min kone. Jeg mente, at hun var årsagen til alle vore problemer, så jeg bildte mig selv ind, at jeg kunne gøre, som jeg ville, hvilket blandt andet omfattede at søge efter en ny partner. Jeg syntes ikke, at min kone havde ret til at beklage sig over min adfærd, fordi jeg forsørgede familien.

En dag i februar bankede det på døren til vores hjem i Tacloban på Leyte i Filippinerne. Da jeg kiggede ud af vinduet fik jeg øje på to fremmede – to unge kvinder med navneskilte på. Jeg vidste, at det var sidste dages hellige missionærer. Da jeg var ivrig efter at få lov til at diskutere, bød jeg dem indenfor. Da jeg bad dem om at tage plads, var jeg

Med uret, fra venstre: Alfiero og Estrella Morillos med deres børn, Carina på 13, Isobel på 11, Alessandra på 6 og Silvestre på 9.

FOTO: MICHAEL ANGELO W. RAMIREZ

klar til kamp. Jeg var fast besluttet på, at de skulle gå skuffet derfra, så jeg havde den falske facade fremme. Jeg foregav at være opmærksom, så jeg kunne være forberedt til at præsentere mine argumenter mest effektivt. Men da det blev min tur til at sige noget, opdagede jeg, at der ikke var noget at skændes om. Jeg kunne kun give søstre ret i alt, hvad de havde sagt.

Søstre ville lave en ny aftale, og det gik jeg med til. Da de gik, forsvandt den fred, jeg netop havde nydt, og snart vendte mine negative følelser tilbage. Jeg gruede ved tanken om at skulle møde missionærerne igen. Men jeg holdt aftalen, og for hver gang de kom, genopdagede jeg værdier og sandheder, som jeg havde forkastet under min tåbelige stræben efter succes. Hver gang de gik, holdt den fred, jeg følte, en smule længere, og snart så jeg frem til deres besøg.

Missionærenes belæringer, skrifterne og det læsemateriale, som de efterlod hos os, var mikroskoper, som jeg begyndte at granske de små detaljer i mit liv igennem. Jeg blev klar over, at jeg kun havde fokuseret intenst på den ene halvdel af ægteskabet, nemlig min kones halvdel, og jeg havde valgt kun at se det dårlige i den. Da jeg nu fik lejlighed til at se mit liv i lyset fra Jesu Kristi lærdomme, begyndte jeg at se den anden halvdel af ægteskabet, min halvdel, mere tydeligt, og jeg opdagede, at det var i en meget værre forfatning.

Familieproklamationen lyder: »Der er størst sandsynlighed for at opleve glæde i familien, når den er bygget på vor Herre Jesu Kristi lærdomme« (Stjernen, oktober 1998, s. 24). Jeg glæder mig over muligheden for at omvende mig, og jeg takker Herren for det. Jeg takker ham også for disse søstre, der blev

villige redskaber i hans hænder, så min familie ved at tage imod evangeliet og efterleve dets principper kunne blive som en sø – stille og fredfyldt hele vejen igennem, ikke kun på overfladen. □

LAD OS TALE OM DET

Overvej følgende spørgsmål og forslag, der kan hjælpe dig til at anvende denne artikel til en familieaften, en klasse i Kirken eller i dit eget liv:

- Ville du have det godt med at lade Jesus Kristus overvære jeres families indbyrdes forhold? Hvad kan I gøre bedre?
- Hvilke af evangeliets principper kunne forbedre dit forhold til familied medlemmer og andre? Vælg et princip at arbejde på i denne uge.
- Læs familieproklamationen ved en familieaften og drøft, hvordan I kan styrke jeres forhold. (Se »Familien: En proklamation til verden«, Stjernen, oktober 1998, s. 24).

SIDEN EVANGELIET ER KOMMET IND I DISSE UNGE

SIDSTE DAGES HELLIGE UKRAINERES LIV

HAR DE BREDT VINGERNE UD OG

STRÆBER MOD HIMLEN.

HIMMELSTR

Richard M. Romney
FOTO: FORFATTEREN

ÆBEN

De færreste rejsende bemærker den statue, som står bag en togstation i Kiev i Ukraine. Statuen forestiller en kvinde, der sætter tre duer fri. Statuen, der blev fremstillet for en del år siden under et andet regime, synes nu at være symbol på Ukraines fremtid. Den kunne også være symbol på unge sidste dages hellige i dette land. Ligesom duerne går de på vingerne og beder til, at frihedens vinde vil bære dem, mens det gengivne evangelium udbredes i deres land.

PÅ FREMMARCH

»Stik foden i den her sko,« sagde seminarlærer Tatjana Mutilina og holdt en støvle frem, der næsten var stor nok til Goliat. Hendes elev Anzelika Kovalova stikker forsigtig sin fod ned i den.

»Så,« sagde læreren, »sæt den her op på bordet, hvor alle kan se den.«

Det fangede klassens opmærksomhed.

»Tag aldrig på rejse i sko, der ikke passer,« sagde søster Mutilina. Så gav hun de unge i Kharkoskij Gren en medrivende belæring fra seminarhæftet, læste op fra skrifterne, drøftede spørgsmål og bar sit vidnesbyrd om, hvor vigtigt det er at være beredt, når Herren kalder på en.

Op hvad var pointen? »Kirkens fremtid i Ukraine er afhængig af, at unge som os står frem,« siger Anzelika. »Vi skal være beredt til at tage udfordringen op.«

»Det betyder meget at være medlem af Kirken,« siger Galina Trohemenko fra Sviatosjina Gren. »Det betyder, at man efterlever standarder, som andre ikke følger. Det var det, der oprindeligt drog mig mod Kirken. Jeg har en veninde, som er medlem, og hun og hendes familie havde så høje standarder, at jeg gerne ville høre noget mere om det. Nu hvor jeg selv er medlem, må jeg også være et eksempel for min omgangskreds.«

»DU KAN VÆRE ET LYS«

Det var netop en andens eksempel, der førte Natalia Jereskovska til evangeliet. Som 15-årig udvekslingsstudent

Galina Trohemenko med sin mor og sine brødre.

rejste Natalia fra Tjerkassij i Ukraine (syd for Kiev) til Sleepy Hollow i Illinois (nordvest for Chicago). Hun gav sine sidste dages hellige værter lidt af et chok, da hun på vej fra lufthavnen sagde: »Jeg ved, at Gud har sendt mig til jer.«

Hun havde bedt om at blive anbragt hos en religiøs familie, »så jeg kunne finde mit åndelige liv.« Da hun læste beskrivelsen af Bruce B. og Jean Bingham's familie, så hun, at de ikke røg, og at de gik regelmæssigt i kirke. Hun fornemmede også et eller andet – en tilskyndelse til at lytte til familien Bingham og følge deres eksempel. Natalia tilbragte det næste års tid med at deltage i familiebøn, familieaften, Unge Piger, nadvermøder og søndagsskole.

Hendes lydørhed over for Ånden tog til. Hun fandt svar, som hun havde søgt efter i årevis. Hun blev undervist af missionærerne. Hun fastede og bad og modtog et svar om, at hun skulle blive medlem af Kirken. Hun var bange for, at hendes forældre ville sige nej, men tog mod til sig, skrev til dem og fik deres tilladelse. Hun blev døbt den 7. januar 1996. Men snart

Herover til venstre: Natalia Jerskovska (første række i midten) ved en ungdomskonference i Kiev. Til venstre og ovenfor: Viktor Russo er sammen med fuldtidsmissionærerne og lærer, hvordan han selv bliver missionær en dag.

stod hun over for en anden bekymring: Hun skulle vende tilbage til Tjerkassij, en by med 350.000 indbyggere, hvor hun ville være den eneste sidste dages hellige.

»Jeg var bange,« siger hun. »Jeg kunne ikke forestille mig at være et sted, hvor der ikke var nogen kirke, hvor jeg ikke kunne gå til møder eller modtage nadveren. Men på flyet hjem huskede jeg på, hvad bror Bingham havde sagt til mig: »Uanset hvor du er, kan du være et lys.« Det trøstede mig.«

Da Natalia havde tilbragt to søndage med at studere skrifterne, bede og synge salmer for sig selv, hørte hun om en SDH-ungdomskonference i Kiev. Hun tog derhen, og der traf hun Wilfried M. Voge, der er præsident for missionen i Kiev. Sammen opregnede de det, der skulle til for at Kirken kunne blive anerkendt i Tjerkassij. Det første, der skulle ske, var, at man fik underskrevet en anmodning om at få missionærerne sendt til byen. Men invitationen skulle komme fra voksne.

Natalia blev venner med en universitetsprofessor, som engang havde boet hos en SDH-familie i USA. Han lovede at hjælpe og skrev en officiel indbydelse, fik en gruppe handelsskoleelever til at lytte til missionærerne og arrangerede endda et møde med borgmesteren i en mindre by i nærheden. Da Natalia havde fortalt om Kirkens standarder, underskrev inspektøren på hendes skole også indbydelsen og bad om, at missionærerne skulle tale til hele skolen!

I september 1996 ankom de første missionærer. I oktober blev det første kirkemøde afholdt. I januar blev det første nye medlem døbt. Og endnu en i februar. Og så nogle familier. Flere missionærer blev sendt dertil. Unge Piger, Hjælpeforeningen, Søndagsskolen og Primary blev organiseret. Der blev afholdt skovture og tjenesteprojekter. Mænd blev ordineret til præstedømmet. Der blev kaldet en grenspræsident. Natalia fik en gammel veninde ind i Kirken, og selv professorens kone blev døbt! Kort sagt blev grenen ved med at vokse og vokse.

Da Natalia først overvejede at få oprettet Kirken i sin hjemby, var hun nervøs. Men præsident Voge sagde: »Din himmelske Fader vil hjælpe dig.« Den form for tro har banet vejen for andre.

»JEG BESTRÆBTE MIG PÅ KUN AT VÆRE SAMMEN MED GODE MENNESKER«

Det kræver tro at stå helt alene, sådan som Natalia gjorde, men det kræver også tro, at ændre sit liv og sige farvel til venner, som har en dårlig indflydelse. Det erfarer Viktor Russo, da han hørte om Jesu Kristi evangelium og måtte lave om på sit liv.

Livet havde været hårdt for Viktor. Som dreng var han svagelig. De andre drenge bankede ham. I sin vrede begik han en dumhed. Han blev medlem af en bande, da han var 15. »Jeg ville have, at andre skulle være bange for mig,« siger han.

Og sådan gik det også. Han blev en af »banditterne«, som han kalder dem. Men inden han blev alt for dybt involveret, fandt han Kirken. Viktor's tante, der er sidste dages hellig, inviterede ham og hans mor med til et kirke-møde.

»Lige fra indledningsbønnen havde jeg tårer i øjnene,« forklarer Viktor. »De liredede ikke bare ord af sig. De talte med deres Fader i Himlen. Jeg følte mig overvældet af stor kærlighed og fik en forståelse af, at jeg også har en himmelsk Fader, som elsker mig.« Det rørte Viktor så dybt, at han blev ved med at komme. Og han begyndte at mødes med missionærerne.

»Jeg har altid gerne ville vide, om der virkelig findes en Gud,« siger han. »Så derfor bad jeg: ›Vil du ikke nok fortælle mig, om det, som jeg har lært, er sandt.‹ Den samme stærke følelse, som jeg havde haft under nadver-mødet, overvældede mig igen.«

Det gjorde især indtryk på ham at høre om præstedømmet. »Jeg oplevede et broderskab, som jeg aldrig havde oplevet i banden. Jeg kan huske, at jeg under et af mine møder med missionærerne tænkte: ›Jeg kan ikke både være medlem af en bande og tjene Gud.‹ Fra da af holdt jeg mig væk fra min gamle omgangskreds. Jeg bestræbte mig på kun at være sammen med gode mennesker.«

Og det, der skete, var fantastisk. »Jeg var forbløffet,« mindes Viktor. »Nogle af mine tidligere ›venner‹ drillede og hånede mig, men de fleste af dem sagde: ›Så forsvind du bare. Vi skal nok lade dig være i fred.‹ Ingen fjender hævnedede sig på ham. Rigtige venner spurgte til hans nye religion. Nogle af dem begyndte endda at blive undervist af missionærerne, men indtil videre er Viktor den eneste, der er blevet døbt.

»Jeg havde meget, som jeg måtte omvende mig fra,« erkender han. »Men jeg vidste, at det var det eneste rigtige.«

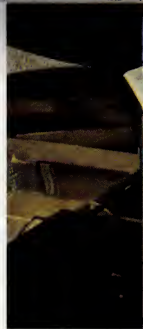
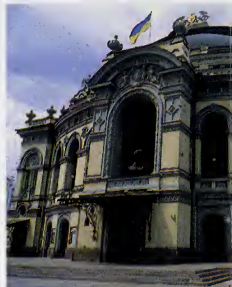
I dag er Viktor 18 år. Han har været sidste dages hellig i næsten tre år. Han er meget sammen med andre bærere af Det Aronske Præstedømme, hjælper med nadveren og går ud som hjemmelærer. Han ser frem til at tage på fuld-tidsmission og glæder sig til, at templet i Kiev bliver færdigt. Dag efter dag kan man finde ham sammen med ældsterne, når de underviser. »Jeg kan lide at bære mit vidnesbyrd om Jesus Kristus,« siger han. »Jeg kan lide at fortælle folk, at de skal tro på ham.«

»JEG FRYGTEDE, AT DE VAR GALE«

Ligesom Viktor erfarede Kira Gulko, at der findes en himmelsk Fader, som elsker alle sine børn, da hun hørte om Kirken. Men beslutningen om at blive døbt var ikke let for Kira. Da hendes forældre besluttede sig for at blive medlemmer af Kirken, var Kira bekymret, husker hun. »Jeg troede ikke, at de var rigtig kloge.« Men i stedet for at kritisere eller gøre oprør besluttede hun heldigvis selv at finde ud af, om deres nye religion var sand.

»Vi var ikke ortodokse jøder,« forklarer Kira, »men vi var af jødisk familie. I vores familie var det forbudt at tale om Jesus Kristus. Men da *perestrojka* begyndte med dens bredere frihed til at overveje nye tanker, begyndte mine forældre at studere forskellige religioner og filosofier. Min mor var præsident for den internationale venskabsklub på den skole, hvor hun underviser i engelsk. Hun fandt et brev fra en lærer i Riverton i Utah, der søgte efter pennevenner. Min mors klasse svarede, og de modtog senere en stor kasse med omkring 100 breve. Mange af eleverne nævnte, at de var medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Min mor anede ikke, hvad det var.

Da vi en dag kørte forbi en bro i nærheden af vores hjem, fik vi øje på en indbydelse til at besøge Jesu Kristi

Herover: Kira Gulko har forvandlet sig fra skeptiker til missionær over for sin familie og sine venner. Til venstre: Nikolas og Sergej Tjermezov er måske talentfulde nok til en dag at spille i Kievs koncertsal (yderst til venstre), men indtil da fremmer de harmonien i deres hjem.

Kirke af Sidste Dages Hellige! Mine forældre besluttede at tage derhen, for det første for at mor kunne besvare sine elevs spørgsmål, men også fordi de selv søgte efter en anden religion.

Det var i oktober 1991. Derefter begyndte missionærerne at besøge os i vores lejlighed. Snart forstod mine forældre, at Jesus Kristus er deres Frelser. De var også begejstrede for læren om evige familier. Vi har en dejlig

familie, og det var et vigtigt princip for os. De overværede også en dåb og følte Ånden. I december besluttede de selv at blive døbt.

Jeg lyttede til missionærernes undervisning, men jeg kunne ikke forstå, hvorfor mine forældre havde besluttet sig for at blive medlemmer af Kirken. Jeg var bange for, at de var blevet gale, at der var sket et eller andet med dem. Men da jeg læste Mormons Bog, blev mit vidnesbyrd om dens sandheder stærkere og stærkere. Nøglen til min omvendelse var, at jeg indså, at min himmelske Fader elsker mig. Jeg kunne fornemme den store kærlighed som er omkring mig og se den i mine forældres og Kirkens medlemmers øjne. Det var derfor, jeg blev døbt i februar 1992. Jeg vidste, at det var rigtigt.»

Siden da har Kira været med til at føre sin veninde Lena ind i Kirken, og hun har set tre af sine fire bedsteforældre

tage imod evangeliet. Hun har set sin mor medvirke til oversættelsen af Mormons Bog til ukrainsk og har oplevet sin far tjene som distriktspræsident. Og Kira har selv virket som hjælpeforeningspræsidentinde og givet af sin egen tid og sine talenter til at fremme Kirkens vækst.

»EVANGELIET REDDEDE VORES FAMILIE«

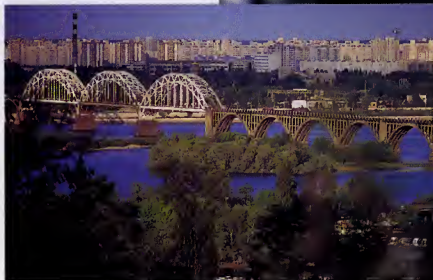
Nikolas og Sergej Tjermeszov og deres forældre medvirker også til Kirkens vækst. Og de har oplevet, at deres egen familie er blevet knyttet tættere sammen, siden de tog imod det gengivne evangelium i 1992.

Men som alle brødre har de selvfølgelig deres lighedspunkter og forskelligheder. Sergej er 20, og Nik er 12, men Nik er den højeste af de to. Nik er stille, Sergej er mere frimodig. De er begge atletiske, dyrker styrketræning og elsker helikoptere. De er begge musikalske; Nik spiller klaver, og Sergej spiller violin. Begge elsker evangeliet og alt, hvad det står for. Og de er begge utroligt loyale over for hinanden og deres forældre, Sergej senior og Valia.

Den loyalitet blev sat på en hård prøve, da Valia og drengene vendte hjem fra et længere besøg hos hendes forældre og opdagede, at Sergej senior undersøgte Kirken. Men han overtalte dem til at lytte til missionærerne, så de kunne lære det, som han havde lært, og give det en chance.

»Jeg kan oprigtigt sige, at evangeliet reddede vores familie,« siger Sergej junior. »Jeg besluttede mig for at blive døbt på grund af min fars eksempel. Jeg så en stor forandring hos ham, da han blev medlem af Kirken. Han blev så rar og kærlig. Det var et vidnesbyrd for mig.«

»Før i tiden,« forklarer søster Tjermeszov, »kom familien ikke i første række. Men nu forstår vi, at vi er en evig

Indsat: Kiev er en moderne storby med et voksende antal sidste dages hellige, som Nikolai og Sergei Tjermeszov (herover).

familie, og vi værdsætter hinanden på en helt anden måde.«

»Tidligere mente jeg, at fordi jeg var storebror, skulle jeg altid føre an,« siger Sergej. »Men når jeg nu står ved siden af Nik, ser jeg, at han er højere end mig. Jeg ved, at han til tider underviser mig, og at jeg kan regne med ham, når jeg har brug for hjælp.«

Nik har ikke alene støttet Sergej, men også sine forældre. »Lige fra han blev døbt, har han sagt: »Jeg vil omdele nadveren. Hvornår kan jeg begynde?« Bror Tjemezov fortæller: »Den begejstring har styrket vores vidnesbyrd og vores tro. Nik hjælper andre mennesker og sin familie – han forstår, hvad præstedømmet er til for. Han blev så glad, da han fyldte 12, og jeg ordinerede ham til diakon.«

Nik var også glad, da familien blev besøgt til hinanden i templet i Freiberg i Tyskland. »Da sessionerne var forbi, havde vi lidt tid til overs,« siger bror Tjemezov. »De andre tog ind til byen for at handle. Jeg spurgte familien: »Vil I ind til byen?« og Nik sagde så om templet: »Her er så dejligt. Jeg vil ikke nogen andre steder hen.«

»Præstedømmet indtager den vigtigste plads i mit liv,« siger Nik. »Det hjælper mig til at leve, som Jesus Kristus siger, at vi bør. Jeg ved, at hvis vi ærer det, vil Gud hjælpe os og gøre os bedre.«

Det er en påmindelse, som Sergej tænker på hver dag, især nu hvor han tjener som fuldtidsmissionær i Missionen i det nordlige Tokyo i Japan. Nik håber selvfølgelig på en dag at følge hans eksempel.

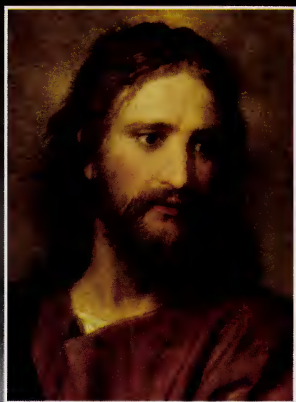
Ifølge legenden blev Kiev grundlagt af tre drabelige brødre, Kij, Sjtjek og Khortij. Men på mindesmærket for dem står deres søster Lijbed i stævnen af en båd med udstrakte arme og alvorligt blik. I denne gamle by kunne hun også repræsentere Ukraines unge sidste dages hellige. De er ivrige i deres stræben mod himlen, og de flyver allerede fremtiden i møde. □

DE UFORLIGNELIGE

GAVER

Ældste John B. Dickson fra De Halvfjerd's

GEORGE W. SCOTTENOW, INDSAT DETALLE FRA KRISTUS OG DEN ÆLDE UNGE MAND, AF FERENCZ HOFMANN

Frelseren tilbyder os uvurderlige, evige gaver fra vor Fader – hvis vi blot vil tage imod dem.

Som medlemmer af De Halvfjerd's kvorummer har vi den vidunderlige glæde og det store ansvar at vidne for verden om, at Jesus er Kristus. Vi arbejder nært sammen med missionærer, ledere og medlemmer over hele verden og har mulighed for at følge den spændende omvendelsesproces. Når folk forstår den plan, som vor himmelske Fader har beredt for deres evige lykke – og når de lærer planens nøgleperson, Jesus Kristus, at kende – forandres deres liv, og deres sjæl beriges.

Jeg kommer til at tænke på en lille landsby ved navn Panacaxtlán, som ligger der, hvor kystletterne møder bjergene i det centrale Mexico, nogle få kilometer fra Via Corta (den korte vej) mellem Mexico City og Tampico i Tamaulipas. Landbyen ligger i et frodigt, grønt, fugtigt område, der kaldes Huasteca, og indbyggerne er efterkommere af Lehi. I 1979, da jeg var missionspræsident i Mexico City Nord-Missionen, begyndte missionærerne at forkynde i Huasteca. 52 mennesker blev medlemmer af Kirken i Panacaxtlán sammen med omkring 400 andre fra de nærliggende samfund, der kom til at danne det nye Tempoal Distrikt i Mexico.

Kort efter blev der afholdt et møde i Panacaxtlán, hvor Kirkens medlemmer blev stillet over for følgende valg: Fornægt Kirken, forlad landsbyen eller blev slået ihjel (og det var ikke en tom trussel).

Medlemmerne, især kvinderne, sagde, at de vidste, at Kirken var sand og ville ikke fornægte den. De sagde også, at de havde arbejdet lige så hårdt som alle andre i samfundet, og de nægtede at rejse. De trådte modigt frem og sagde, at hvis deres spottere ville slå dem ihjel, så kunne de lige så godt gøre det straks. Stemningen ved mødet blev ophidset, da macheterne blev trukket og siden sænket igen, da de sidste dages hellige stod fast på det, som Ånden havde vidnet for dem om.

Disse hellige erfarede med tiden, som de fleste af os gør, at det er sværere at leve evangeliet i hverdagen, end at dø for det, men deres beslutsomhed var drevet af, at Ånden havde rørt deres hjerter og ændret deres liv. Deres omvendelse havde fundet sted, da Mormons Bog hjalp dem til at udvikle tro på Jesus Kristus, Guds Søn. De erfarede, at Kristus havde besøgt deres forfædre i Amerika efter sin opstandelse, og de var taknemlige for de velsignelser, som er tilgængelige for alle vor himmelske Faders børn, fordi Faderen sendte sin Søn. Som de hellige på Det Nye Testaments tid havde disse medlemmer i Panacxatlán udviklet den fornødne tro til modstå forfølgelse fra mennesker, hvis sind var lukket.

Det Nye Testamente er et vidnesbyrd om Frelseren, der åbenbarer formålet med hans guddommelige mission for verden: »Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene« (Joh 10:11). »Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt« (Joh 10:27–28). Inden disse ord om den gode hyrde finder vi en af de mest storsindede udtalelser i den hellige skrift: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv« (Joh 3:16).

Denne plan er meget enkel, men siden begyndelsen har den kun været forstået af dem, der havde den fornødne tro. For eksempel havde nogle af Jesu Kristi disciple svært ved at forstå, at han skulle tages fra dem. Mens Frelseren fuldførte sit virke, delegerede myndighed og organiserede Riget, talte han åbent og ofte om sin rolle som Guds Søn og om sin forestående død og opstandelse. De fleste af hans disciple holdt fast ved troen, men andre, der savnede tro, lod sig krænke af hans ligefremme udtalelser, så de »forlod ham, og de fulgtes ikke mere med ham« (Joh 6:66). Jøderne på hans tid troede,

at Messias ville komme og herske og velsigne dem med jordiske guds. Skønt nogle af dem havde tro og vidste, at han var Kristus, var der nogle af dem, der ikke forstod hans messianske mission, før de så ham som opstandent væsen. Da agedes de trofastes forståelse, en større forståelse af Faderens plan for vores lykke fyldte deres hjerte og sind, og de fik et stærkt ønske om at forkynde det glade budskab, »de gode nyheder« om Guds Søn, forblev hos dem gennem trængsler, latterliggørelse og forfølgelse, selv da mange af dem måtte gå i døden.

Det er spændende at erkende, at selv om Herren har alt til sin rådighed, selv »uttalige verdener« (Moses 1:33) og den vedligeholdelse og det arbejde, som følger med at administrere dem, så ligger hans største interesse dog i den enkeltes glæde. Hans arm er udstrakt til os alle. Han ønsker virkelig, at vi skal vende tilbage, og han er oprigtigt interesseret. Han har sagt: »Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Han gør det også klart, at han altid har tid til os: »Hold jer nær til mig, og jeg vil holde mig nær til jer. Søg mig flittigt, så skal I finde mig, bed, og I skal få, bank på, så skal der lukkes op for jer« (L&P 88:63).

Han har afmærket stien og gjort den tilgængelig, så vi kan vende tilbage til hans nærhed, men et vigtigt spørgsmål, som vi hver især kan stille os selv er: Hvor villigt tager vi imod hans omsorg for vores velbefindende og lykke? Det spørgsmål er kernen i den følgende lignelse.

William elskede alle sine mange sønner og døtre. Hver enkelt af dem var ham dyrebar. Skønt han gerne ville have, at de skulle holde sig tæt til ham, lod han dem rejse hjemmefra for en tid, så de selv kunne finde ud af, hvem de var, og hvad de skulle blive til. Han gav dem vejledning, velsignelser og råd. Han tryglede dem om at

© N. HELICÉ FANIEL, AF JUSTI LAW

**»For således elskede Gud verden,
at han gav sin enbårne søn, for at
enhver, som tror på ham, ikke skal
fortabes, men have evigt liv.«**

godtage og efterleve de regler, som han havde belært dem om, så de kunne blive belønnet for deres villighed til at lære, forstå og handle passende. Han opfordrede dem til at ringe hjem tit og fortalte dem, at han altid ville være parat og spændt på at høre fra dem.

William, der selv havde anvendt sin tid, intelligens og sine talenter klogt, havde samlet sig en formue og en indflydelse, som han nu ønskede at dele med sine børn. Han havde travlt med værktøj, planter og blomster, mens han forberedte sig på børnenes hjemkomst. Han skabte et sted til hver enkelt af dem, der var smukkere end de kunne forestille sig. Alt omkring William glødede af varme, kærlighed og solskin, og han smilede, mens han tænkte på hvert af børnenes hjemkomst og på den glæde og fred, som de skulle nyde på hans store, dejlige ejendom.

Endelig oprandt den dag, hvor børnene begyndte at vende tilbage. Først kom Paul og Mary, så Kenneth og Sarah. William havde aldrig før set dem så lykkelige, og han fældede tårer, da han tog dem i sine arme og kyskede dem. Og til deres glæde og overraskelse gav William dem et glimt af den storslåede ejendom, som de var arvinger til, og hjalp dem til at forstå, at det, der lå foran dem blot var begyndelsen, og at ejendommens dimensioner og skønhed ville øges alt efter deres egne visioner og indsats.

»Men hvor er Charles og Thomas, Nancy og Clara?« spurgte William. De havde fået det samme løfte. Var de ikke klar over, at de skulle efterleve hans enkle regler og holde ud?

»Far,« sagde Kenneth, »de forstod det til dels, men de kunne ikke rigtig se det. Visse ting blændede dem. Thomas sagde, at han gerne ville komme, men han havde lidt for travlt; han havde end ikke tid til sine egne børn. Charles bygger sig en ganske pæn og smuk ejendom, og det og hans voksende forretning giver ham

ikke tid til meget andet. Nancy sagde, at hun er forvirret og i vildrede, og at det ikke er hendes skyld, men hun kommer ikke. Det er noget helt andet med Clara. Hun sagde, at hun havde efterlevet reglerne længe nok. Hun bad os om at lade hende være i fred og sagde, at hun bare vil være fri.»

William blev bedrøvet over at høre disse ord, for de gaver, han havde tilbudt, syntes lige så vidunderlige som selve evigheden. Han sagde: »Hvordan vil de nogensinde kunne forstå velsignelserne ved den store gave, som jeg har beredt til dem, hvis de ikke vil tage imod den, men i stedet forkaster mig som giver? Hvilken stor glæde går ikke både de og jeg glip af!«

Det følgende skriftsted omtaler de gaver, der tilbydes, men ofte ikke modtages: »Thi hvad gavner det et menneske, at der bliver tilbudt ham en gave, når han ikke vil modtage den? Se, han glæder sig ikke over det, der er givet ham eller over gavens giver« (L&P 88:33).

Af alle de gaver og velsignelser, som vor himmelske Fader har stillet til rådighed for sine børn, er den største udødelighed og evigt liv gennem det sonoffer, som blev ydet af hans Enbårne Søn, vor Herre Jesus Kristus, som kom »for at [vi] skal have liv og have i overflod« (Joh 10:10). Som en hjælp til at lede os til det evige livs store gave har vi fået en anden gave, nemlig Helligånden.

Jordiske forældre glæder sig sammen med deres børn, når de giver fødselsdags- eller julegaver og ser børnene smile og juble over gaven. Hvis et barn forkaster noget, der gives med så stor kærlighed, volder det forældrene smerte. På samme måde glæder vor Fader sig sammen med sine børn over det evige livs gave gennem hans Søns forsoning, og han fryder sig, når han ser sine børn tage de skridt, som er nødvendige for at modtage gaven. Og han sørger mere, end vi fatter, når nogle af os nægter at tage imod den. Han ved, at når vi afviser at tage imod Åndens

tilskyndelser og nyde forsoningens frugter, vil vi i den sidste ende sætte vores eget potentiale over styr og berøve os selv den glæde, lykke og de evige velsignelser, som han så villigt og kærligt tilbyder os.

I 2 Kor 9:15 finder vi disse ord: »Gud ske tak for hans uudsigelige gave.« Ældste Bruce R. McConkie (1915–1985) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at denne uudsigelige gave er »Helligåndens gave i dette liv og evigt liv i den tilkommende verden; den ene er den største gave, der kan modtages i dette liv, og den anden i evigheden« (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3 bind, 1965–1973, 2:435).

Jeg mener, at vi bør udvise den største taknemlighed for de største gaver. Taknemlighed for forsoningens gaver og Helligåndens inspiration og vejledning vises først og fremmest ved at tage imod disse gaver. Den måde, hvorpå vi modtager dem, er tydeligt beskrevet i skrifterne og af vores levende profeter.

For det første må vi have tro på Herren Jesus Kristus, påtage os hans hellige navn, stræbe efter at følge hans eksempel og søge at udvikle hans egenskaber. »Se, Jesus Kristus er det navn, der er givet af Faderen, og der gives ikke noget andet navn, hvorved menneskene kan blive frelst.

Derfor må alle mennesker påtage sig det navn, der er givet af Faderen; thi ved dette navn skal de kaldes på den yderste dag« (L&P 18:23–24).

Et godt skriftsted i Lære og Pagter hjælper os til at forstå, at kravet om at have tro på Jesus Kristus og påtage os hans navn er mere end en kortvarig forpligtelse, det er bogstavelig talt selve kernen og sjælen i påbudet om at holde ud til enden: »Og vi ved, at alle mennesker må omvende sig og tro på Jesu Kristi navn og tilbede Faderen i hans navn og forblive i troen på hans navn indtil enden. Ellers kan de ikke blive frelst i Guds rige« (L&P 20:29; fremhævelse tilføjet).

JOHANNES DØBER JESUS, AF GREG K. OLSEN

Ved sit eksempel viste Frelseren os mange af de gaver, som vi kan modtage.

For det andet skal vi omvende os fra vores synder: »Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne.

Thi se, Herren, jeres Forløser, led døden i kødet og led for alle mennesker, for at alle mennesker måtte omvende sig og komme til ham.

Og han er igen opstanden fra de døde, for at han kunne føre alle mennesker til sig på betingelse af, at de ville omvende sig.

Og hvor stor er ikke hans glæde over den sjæl, der omvender sig!« (L&P 18:10–13).

For det tredje skal vi modtage de frelsende ordinancer og pagter. Hvilken stor trøst er det ikke at vide, at med gengivelsen af Jesu Kristi evangelium er nøgler blevet overdraget og myndighed er givet til at udføre alle de frelsende ordinancer – fra dåb til evig besegling af familier – som er anerkendte af Gud, når de besegles af Forfættelsens Helligånd.

For det fjerde skal vi tjene hinanden. »Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: *Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig*« (Matt 25:40; fremhævelse tilføjet). Lignelsen om fårene og bukkene (se Matt 25:31–46) hjælper os til at forstå, at et af de vigtige krav for at kunne vende tilbage til vor himmelske Fader er, at vi tjener hinanden. Denne lignelse påpeger, at når vi tjener vores næste, så tjener vi i virkeligheden Herren. Ideelt set burde denne tjenestegerning begynde med dem, som er os nærmest, nemlig dem, som bor inden for vores hjemms fire vægge.

Jo større vores forståelse af vor himmelske Faders kærlighed og omsorg for os er, desto større betydning har de ofte udtalte ord: »Tænk, hvordan det kunne have været.« Dette udtryk for fortrydelse er især gribende, når vi ikke tager muligheden for at ændre vores liv og omvende os alvorligt, efter at vi har udvist dårlig dømmekraft og truffet ukloge beslutninger, hvis konsekvenser

**Gennem sin Søns forsoning
tilbyder Faderen os uødødelighed
og evigt liv.**

kan være tragiske. På den anden side opnås varig lykke ved, at vi indgår og holder vores personlige forpligtelse til at efterleve de evangeliske principper, som vi er blevet givet.

Jeg hørte engang søster Barbara Christensen, der er gift med ældste Joe J. Christensen fra De Halvfjerds' Præsidium, fortælle en gruppe missionærer ved en konference i Buenos Aires i Argentina: »Snart vil det eneste, som I kan tage med jer hjem, være minderne, hvad enten de er gode eller dårlige. *I kan træffe de beslutninger, som skaber disse minder*« (fremhævelse tilføjet). Denne sandhed gælder hele vores liv, lige så vel som det gælder for en fuldtidsmission.

Herren talte om de evige konsekvenser af vores beslutninger og faren ved at udskyde omvendelsen, da han talte om dem, der ikke arver et herlighedsrige: »Og de øvrige skal også blive levendegjort. Dog skal de vende tilbage til deres eget sted *for at nyde det, som de var villige til at modtage, fordi de ikke ville nyde det, som de kunne have fået*« (L&P 88:32; fremhævelse tilføjet). Det at betale prisen for at kunne nyde det, som Faderen ønsker, at vi skal modtage, begynder med udholdenhed i personlige bønner og familiebønner, omsorg over for børn og ægtefæller, studium af skrifterne, fuld tiendebetaling og gavmilde offerydelse, tjeneste, varetagelse af opgaver og kaldelser og værdig deltagelse i nadveren hver søndag.

Vi er børn af en kærlig himmelsk Fader, der ønsker, at vi skal vende tilbage til ham. Må vi hver især være villige til at nyde det, som han ønsker, at vi skal modtage, nemlig den form for liv, som han selv lever. Må vi til det øjemed forstå den fulde sandhed og betydning af de ord, som vi ofte synger: »han elsked' os, vor Fader stor, så at hans Søn blev sendt til jord« (Salmer og sange, nr. 111). Det er muligvis det mest hellige og betydningsfulde budskab i denne verdens historie. □

LIAHONA LILLE LIAHONA

148. ÅRGANG • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • OKTOBER 1999

ÆLDSTE CHARLES DIDIER

DE HALVFJERDS

Jeg kan sige som Nephi, at jeg er »født af retskafne forældre« (1 Nephi 1:1). Under den anden verdenskrig blev min far taget af tyskerne, da de invaderede Belgien. Han undslap og gik ind i modstandsbevægelsen. Jeg kan huske, at jeg som barn kun så min far en eller to gange. Han kom kun på meget korte besøg, og så gik han igen under jorden, hvor han var radiotelegrafist for modstandsbevægelsen.

Selv da krigen var forbi, kom han ikke straks hjem, men tog til Tyskland med den belgiske hær. Så blev han udstationeret i en anden belgisk by. Heldigvis var min mor et meget stærkt og trofast menneske. Når far var væk, var hun familiens overhoved og styrke.

Vi var ikke sidste dages hellige, men jeg har altid troet på vor Herre Jesus Kristus. Jeg har aldrig tvivlet på ham. Jeg ved ikke, hvor min tro kom fra. Jeg voksede op i

en typisk europæisk familie. Vi gik ikke i kirke, og vi bad aldrig derhjemme. Men som barn havde jeg en vished. Jeg havde tro. Det var en åndelig gave, som jeg ikke kunne fornægte.

Som teenager boede jeg sammen med min familie på et højdedrag i Namur i

Belgien. Vi så ofte missionærerne skubbe deres cykler langsomt op ad bakken eller drøne hurtig nedad. En dag besøgte de vores hjem. Da vi vidste, at de var amerikanere, var vi nysgerrige og bød dem indenfor. Det var i 1951, og jeg var omkring 16 år gammel.

Da missionærerne begyndte at tale om religion, var vi fire børn ikke synderlig interesseret, men min mor lyttede og blev ved med at invitere dem tilbage. Mens de underviste hende, fik hun et vidnesbyrd om Kirken. Så opstod spørgsmålet om dåb. Min mors forældre ville ikke have, at hun blev medlem af Kirken, og far var med hæren i Tyskland. Han var kun hjemme på et to-tre dages besøg en gang om måneden. Men mor fik hans tilladelse og blev døbt. Men han insisterede på, at vi børn skulle vente, indtil vi var gamle nok til selv at træffe beslutningen.

I mellemtiden gik vi i kirke med mor. Jeg kom der mest, fordi jeg ville forbedre mit engelsk. Jeg deltog i ungdomsaktiviteterne. Det var godt for mig, for jeg lærte at synge, danse og spille skuespil. Jeg lærte ikke blot Kirken, men også missionærerne at kende. Jeg var næsten jævnaldrende med dem, og vi blev gode venner. De besøgte os mindst to-tre gange om ugen.

Da jeg fyldte 21, gik jeg på skole i Liège, en by, der lå små 65 kilometer fra vores hjem. Missionærerne

udfordrede mig til at blive døbt, og jeg måtte træffe et valg. Det var et spørgsmål om vidnesbyrd. Jeg havde mange spørgsmål angående Mormons Bog. Jeg var 95 procent omvendt, men jeg måtte have en åndelig bekræftelse. Missionærerne hjalp mig med at få den ved at lære mig at bede. Og de bad sammen med mig og hjalp mig til at forstå de svar, som jeg fik. Kort efter blev jeg døbt. Siden den dag i den lille gren er jeg fortsat med at udvikle mig i evangeliet.

Min tro hjalp mig, da jeg blev udsat for gruppepres. Jeg var det eneste medlem af Kirken på skolen og senere også i det belgiske flyvevåben. For at modstå fristelser var jeg nødt til at have noget at støtte mig til. Jeg kunne ikke bare læse et blad eller en bog. Jeg havde brug for den indre styrke, der udspringer af et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Når man har tro og stoler på den, bliver man styrket yderligere. Tro bliver den afgørende faktor i ens beslutninger og udvikling.

Min far blev aldrig medlem af Kirken, men han støttede den, fordi han kunne se de velsignelser, som hans hustru og fire børn nød. (Min søster og mine to brødre blev også døbt). Før sin død bad han mig om at give sig en præstedømmevelsignelse, og det gjorde jeg. Jeg havde en dejlig samtale, og for første gang

i sit liv betroede han mig, at han havde tro. Det var et stort skridt for ham.

Med alderen har jeg fået fysiske skavanker. Sidste år fik jeg pludselig alvorlige problemer med ryggen. Jeg kunne ikke bevæge mig eller fungere ordentligt. Takket være en præstedømmevelsignelse og min tro har jeg fået det bedre.

Jeg tror, at tro er vores »lektier« som sidste dages hellige. Når man går i skole, får man nogle skolebøger

og medmindre man laver lektier hver aften, lærer man ikke noget. Skrifterne er vores evangeliske »skolebøger«, men vi skal lave vores lektier. Vi må udøve vores tro. Tro uden gerninger er død (se Jak 2:17).

Mit budskab til jer børn er, at I skal lytte til jeres forældre og følge deres belæringer. Jeg har fået et godt fundament for mit liv fra min mors og fars lærdomme, som var gode eksempler. De var ikke fuldkomne, og jeres forældre er nok heller ikke fuldkomne. Men hvis I kan skelne deres problemer fra de sande principper, som de belærer jer om, og følger dem i tro, så vil I blive velsignet. Hvis I vil gå til

jeres forældre og Herren, så vil det være en stor hjælp for jer. □

Yderst til venstre: Som dreng. Til venstre: I flyvevåbnet. Herunder: Familien Didier.

» Min lærer

FIKTION

Carmen de Hernández • ILLUSTRERET AF TAJA MORLEY

Mor! Mor!« råbte Jan, mens han løb indenfor.

»Hvad er der sket?« spurgte mor forbavset.

»Hun havde ret! Hun havde ret!« råbte Jan.

»Havde hun ret? Hvem havde ret? Hvad taler du om, Jan?«

»Kom og sæt dig, så jeg kan fortælle dig, hvad der skete i skolen, mor,« svarede Jan.

Mor satte sig ned og lyttede til Jan.

»I historietimen læste vi om forskellige kulturer.

Nogle af kulturerne tilbyder andre guder og har en anden tro. Nogle af børnene begyndte at lave sjov, og alle pjattede. Og så begyndte klassen at diskutere forskellige religioner. De forsvarede deres egen tro og rakkede ned på andres. Der var en larm i klassen, og alle talte i munden på hinanden.

Så rejste læreren sig og sagde, at vi kunne skiftes til at sige noget. Hun sagde, at vi hver især kunne fortælle klassen lidt om, hvad vi troede på. Men da de andre hørte det, blev de bange og satte sig ned. Vores lærer stod og ventede på, at nogen skulle sige noget.

Ved du hvad, mor? Ingen ville op og sige noget. Men nogle af børnene hviskede til hinanden. De sagde: »I vores kirke drikker vi ikke spiritus.« Og andre svarede: »Det gør vi heller ikke.« Eller også sagde de: »Vi går i kirke hver søndag.« Og andre svarede: »Det gør vi også.« Men det var det hele.

Jeg lyttede til, hvad de andre sagde. Så kom jeg i tanker om, hvad søster Pedersen har sagt i Primary. Hun siger altid, at hvis vi lærer Trosartiklerne udenad og ved, hvad de betyder, så er det lettere at fortælle andre om vores tro.

Så jeg rakte hånden i vejret og stillede mig op foran hele klassen, selv om jeg var bange.«

»Det krævede mod, Jan,« sagde mor. »Hvad sagde du så?«

»Jeg forestillede mig bare, at jeg var i Primary, og så sagde jeg: »Vi tror på Gud den evige Fader, og på hans Søn Jesus Kristus og på Helligånden« (1. Trosartikel). Det betyder, at de er tre forskellige personer.« Så forklarede jeg, at både Gud Faderen og Jesus Kristus har en krop. Jeg sagde: »De har øjne og næse og arme og ben.«

Nogle af børnene begyndte at grine. Men jeg huskede, hvad søster Pedersen havde lært os, og så sagde jeg: »Bibelen fortæller os, at Gud skabte mennesket i sit eget billede og lighed. Vi har et legeme af kød

h a v d e r e t «

og knogler, fordi han har« (se 1 Mos 1:27). Og ved du hvad, mor? De blev helt stille. Jeg fortsatte med at opremse trosartiklerne. Alle hørte efter. Jeg følte mig stærk inden i.

Lidt efter sagde jeg: »Vi går alle sammen på samme skole. Vi burde være venner og ikke skændes om religion

eller kritisere og drille andre. Vi bør elske hinanden, uanset hvad vi tror på.« Så citerede jeg den elvte trosartikel: »Vi kræver ret til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret, lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil.«

Så klappede de alle sammen og råbte: »Sådan, Jan! Gå til den!« Min lærer spurgte mig, hvor jeg havde lært alt det om min tro.

»I min primaryklasse i kirken,« svarede jeg.

»Så gik hun videre med historietimen. Men nu ved alle i min klasse, hvad sidste dages hellige tror på. Det var derfor, jeg sagde, at søster Pedersen havde ret. Det hjælper at kende Trosartiklerne.«

»Jeg er stolt af dig, Jan,« sagde mor. Hun smilede til Jan og gav ham et knus. □

Lad dit lys skinne

Sydney S. Reynolds

»Således skal jeres lys skinne for menneskene, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene« (Matt 5:16).

Hvis du nogensinde har været mørkeræd, så ved du, hvor glad man kan blive for en lysstråle. Selv et lille lys kan betyde meget.

Jesus Kristus belærte sine tilhængere om, at de skulle være »verdens lys«. Han sagde, at når man tænder et lys, skal man sætte det i en stage, så det oplyser hele huset. Han sagde: »Således skal jeres lys skinne for menneskene, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene« (se Matt 5:14–16).

En måde at lade sit lys skinne på, er ved at være et godt eksempel for andre. Når andre ser dit gode eksempel, kan de vide, at du elsker din himmelske Fader, og så får de også lyst til at ære ham.

Vi kan lade vores lys skinne ved at holde budene. Når vi er ærlige, når vi holder sabbatten hellig, når vi er venlige, så lader vi vores lys skinne. Hvert et lille lys betyder noget!

Der er også en anden måde, hvorpå vi kan lade vores lys skinne. Ældste Henry B. Eyring fortalte, at der var en af hans venner, som han aldrig havde fortalt om evangeliet. En dag hørte han, at hans ven var død. Ældste Eyring spekulerer af og til på, om han vil møde sin ven i himlen, og om denne så vil sige: »Du vidste det. Hvorfor fortalte du mig det ikke?« Nu deler ældste Eyring sit vidnesbyrd med folk over hele verden. (Se »En advarselsrøst«, *Liahona*, januar 1999, s. 37–40). Når vi deler evangeliet med andre, lader vi vores lys skinne.

Vi kan være gode eksempler. Vi kan dele vores vidnesbyrd med andre. Vi kan være missionærer ved at invitere vores venner med i Primary. Vores tro på Jesus Kristus vokser, når vi lader vores lys skinne.

Instruktioner

Du laver det kombinerede puslespil og familieaftensspil ved at lime side 7 på tykt papir. Fold det langs den fuldt optrukne linje og lim siderne sammen. Klip puslespilletts brikker ud og læg dem i en beholder. Lad et familiemedlem vælge en brik og mime den handling, som står på brikkens billede. Når nogen gætter, hvad det er, så læg brikken med stearinlyssiden opad. Fortsæt, indtil puslespillet er samlet.

Forslag til fællestid

Hænz et verdenskort op. Lad nogle af børnene vise lande, hvor de en dag kunne komme til at tjene som missionærer. Spørg, hvad de kan gøre for at forberede sig, uanset hvilken mission man kommer til at tjene i. (Mulige svar: Lære at lave mad, arbejde hårdt, være venlig, lære at sy, lære at vaske tøj, lære at dirigere, lære at lede møder, læse i Mormons Bog, bære vidnesbyrd). Lad hver klasse vælge noget, som de synes, er vigtigt, og lad dem fremføre det som pantomime eller rollespil. Lad den sidste klasse vise at det, vi bør gøre hver dag for at være gode eksempler. Slut af med at fortælle om dine følelser for den missionering, som vi nu udfører ved vores eksempel og senere som kaldede missionærer.

2. *Da Jesus kaldte sine apostle, sagde han, at de skulle være »menneskefiskere« (Matt 4:19). Læg et stykke blåt papir, der er klippet ud, så det ligner en dam, på bordet. Læg papirfisk i alle mulige størrelser, former og farver i dammen. Skriv i forvejen en henvisning til en historie om fisk eller fiskere fra skriften på hver fisk og giv lærerne til opgave at fortælle en historie hver. (Mulige historier: Jonas og den store fisk – Jon 1–2; bespisningen af de 5000 – Mark 6:33–44; skatens mønt – Matt 17:24–27; kaldelsen af apostlene – Matt 4:18–22; »Jeg tager ud at fiske« – Joh 21:3–6; et stykke stegt fisk – Luk 24:36–43). Når et barn har valgt en fisk, så lad den lærer, som har den pågældende historie, fortælle den. Spørg barnet, hvad den historie fortæller os om evangeliet. Påpeg, at fiskene har forskellige farver og størrelser og forklar, at evangeliet er for »hver slægt, stamme, tungemål og folk« (1 Nephi 19:17). Bær vidnesbyrd om, at vi oplever glæde, når vi er »menneskefiskere« og deler evangeliet med andre. □*

Lad dit
lys skinne

Hold sabbatten hellig

Bær mit vidnesbyrd

Inviter venner
med til Primary

Vær venlig mod andre

Vær ærlig

Lad mit lys skinne ved ...

(Tegn et billede af en anden
måde, hvorpå du kan dele
evangeliet med andre).

NYE VENNER

Masja Zemskova

fra Pusjkin i Rusland

Marvin K. Gardner

Hun bor i nærheden af et smukt palads, hvor en russisk zarina boede for længe siden. Den by, som hun bor i, er opkaldt efter en berømt russisk digter. Der er smukke bygninger, statuer, parker og museer tæt på hendes hjem.

Er det muligt for en pige, der bor i sådanne omgivelser, at påvirke andres liv? Ja, på små, enkle måder.

Otte-årige Masja (Maria) Zemskova bor i byen Pusjkin, der ligger i nærheden af Skt. Petersborg. Hun bor sammen med sin mor, sin storebror og bedstemor i en lille lejlighed øverst i en boligblok. Når Masja smiler, lyser hendes blå øjne op, og smilehullerne i hendes kinder bliver dybere. Hun er en sød, uselvisk pige, der ved, hvordan man er en god ven, og hun spiller en vigtig rolle i sine nærmestes liv.

»Tæl de gaver, som du nyder her«

Masja og hendes familie er medlemmer af Pusjkin Gren, som mødes hver søndag i lejede lokaler på et bibliotek. Ældste Adam Blodgett, der er fuldtidsmissionær, virker som grenspræsident, og han siger: »Selv om der kun er tre børn i

hele Primary, går Masja aldrig glip af et møde.« Hvis du kom på besøg i vores gren, ville Masja sikkert være den første, der kom hen og hilste på dig. Hun ville få dig til at føle dig hjemme.

Masja elsker at være sammen med andre medlemmer af Kirken til fester, skovture og aktiviteter. Hun elsker især at lege i parken på varme sommerdage eller kælke i sneen på kolde vintereftermiddage.

Fordi grenen er så lille, har Masja mulighed for at bære sit vidnesbyrd ved næsten hver eneste faste- og vidnesbyrds møde. Og i to år, siden hun var seks år, har hun spillet klaver eller dirigeret sangen ved næsten hvert eneste kirkemøde. (Hun og hendes 13-årige kusine Katja skiftes til det). Til at begynde med kunne Masja kun spille melodien. Men nu spiller hun med begge hænder. Hendes yndlingssalmer er »Gud være med dig til vi ses igen«, »Stille nat« og »Tæl de gaver, som du nyder her«.

En af de velsignelser, som Masja er mest taknemlig for, er Helligåndens gave. »Da jeg blev døbt,« siger hun, »var vandet meget koldt, og jeg havde svært ved at trække vejret. Men jeg følte mig varm, da jeg modtog Helligånden. Jeg fik en dejlig følelse.«

En venlig lærer

Masja og hendes familie er en stor hjælp for missionærerne. De indbyder venner til at lytte til missionærerne. De inviterer missionærerne til middag. Og for de missionærer, der har brug for hjælp til at lære russisk, er Masja en venlig lærer.

Til venstre: Masja nyder en familieudflugt til Katarina Den Stores sommerpalads. **Øverst:** Sammen med sin bror Vadim, bedstemor og mor. **I midten:** Hun vinker fra altanen i deres lejlighed i Pusjkin. **Nedest:** Masja over sig på klaveret derhjemme, så hun er parat til at spille salmer i kirken.

»Hun taler altid med de ny missionærer og hjælper dem med at lære sproget,« siger ældste Samuel Drown. »De behøver ikke at være bange for at begå fejl, når de taler med hende, for hun får dem til at føle sig godt tilpas.« Hun lærer dem lege, som russiske børn bruger, når de skal lære ord og tal. Hun gav en af missionærerne et kælenavn, der indeholdt en vokal, som ældsten havde svært ved at udtale. Han kunne godt lide den sjove undervisningsmetode – og lærte at sige lyden korrekt.

Omsorg for andre

Masja er missionær over for sine venner. Hun har fortalt mange af dem om Kirken, og hun tager forbi og henter sin ven Dasja, der ikke er medlem, på vej til kirke hver søndag, fordi Dasja ikke har andre at følges med.

Da en af hendes venner havde brug for hjælp til at løse et problem, lærte Masja hende, hvordan man beder. »Hun havde aldrig bedt før,« siger Masja, »så de første par gange hjalp jeg hende med at bede. Men efter et par gange behøvede jeg ikke at hjælpe hende mere.«

Masja er særlig glad for små børn – og hun kan ikke tolerere bøller. Engang var der en stor dreng, som truede en gruppe små børn og råbte, at han ville banke dem med en gren, som han havde i hånden. Da Masja så, hvad der skete, gik hun hen til ham og sagde, at han skulle lade børnene være. »Da jeg vendte mig og begyndte at gå væk sammen med børnene,« fortæller

Øverst: Masja, Vadim og ældste Blodgett leger en af de ordlege, som Masja bruger til at lære missionærerne russiske ord og tal. **I midten:** Fordi Masja er så sjov og venlig, har hun mange venner. **Nederst:** En af Masjas bedste venner er hendes bror Vadim.

hun, »slog han mig på benet med kæppen.« Det gjorde ondt på hendes bare ben, men Masja fór ikke løs på ham. Hun var mere optaget af at få de små børn væk fra ham.

Masja håber selv at få børn, når hun bliver stor. Og hun vil være lærerinde for små børn og tage sig af hjemløse, forældreløse børn. »Når der er nogen, som er ked af det eller græder,« siger hendes mor, »så prøver Masja at hjælpe dem. Hun forstår at trøste andre, når de har det skidt.«

Hendes bror, hendes ven

En af Masjas bedste venner er hendes 15-årige storebror Vadim, der er lærer i Det Aronske Præstedømme. For nogle år siden, før deres forældre blev skilt, var livet uforudsigeligt og svært. Måske netop derfor står Masja og Vadim hinanden meget nær. De spøger og leger med hinanden, og det ses tydeligt, at de holder af at være sammen. Når Vadim roser Masjas klaverspil, siger hun: »Jeg skal nok lære dig at spille en dag.« Og hun mener det.

»Du trøster og beskytter mig«

Masjas mor, Ludmila, arbejder sent fra mandag til lørdag i en butik inde i byen. Hun har for nylig fået dette nye arbejde, så hun ikke behøver at arbejde om søndagen. Lige siden sin dåb for tre år siden, har hun virket som hjælpeforeningspræsidentinde. Masja har lært meget om at tjene fra hende.

»Når vi finder ud af, at nogen har brug for hjælp,« siger søster Zemskova, »så gør alle søstre i grenen alt, hvad de kan for at hjælpe.« En ung mor, hvis mand er nødt til at arbejde om søndagen, havde svært ved at få sine to små piger med i kirke alene. Ofte hjælper Masja og hendes mor denne unge mor søndag morgen med at gøre børnene klar og tage dem med i kirke. Masja leger nogle gange med de små, så deres mor kan hvile sig lidt.

Masja elsker at skrive digte. Nogle af hendes digte handler om naturens skønhed. Andre handler om hendes kærlighed til hendes mor og bedstemor. I et digt udtrykte Masja for nyligt sin taknemlig for, at når hun ikke kan sove om natten, »så vågner jeg og går hen til dig, mor. Og du trøster og beskytter mig, min elskede mor.«

»Sendt fra vor himmelske Fader«

Zoja Maximova, Masjas bedstemor, bor sammen med familien og passer børnene, når deres mor er på arbejde. Søster Maximova har arbejdet som kok – og hun laver stadig dejlig mad. Hun og Ludmila har lært Masja og Vadim at vaske op, rede senge, feje lejligheden og hjælpe med andre pligter i hjemmet. »Jeg ved, at Masja er sendt fra vor himmelske Fader til denne familie,« siger søster Maximova, »fordi hun er så hjælpsom og venlig.«

»Han hjælper mig«

Lige nu er familiens mål at komme i templet sammen. Masjas mor har allerede foretaget den lange rejse til templet i Stockholm sammen med en gruppe medlemmer af Kirken. Vadim og Masja vil gerne kunne udføre dåb for de døde, og begge vil giftes i templet en dag.

Som forberedelse læser de i Mormons Bog hver aften. Og de beder familiebøn. Masjas klaverspil – især salmer – øger harmonien i deres hjem. De elsker at lege sammen og spise popcorn eller desserter, som deres mor eller bedstemor laver.

Masja ved, at hendes himmelske Fader elsker hende. »Han hjælper mig og velsigner mig,« siger hun. »Han har givet mig en vidunderlig bedstemor, mor og storebror. Og jeg kan føle Helligånden. Helligånden hjælper mig med at tro på Gud og holde budene. Han hjælper mig med mine lektier. Han styrker mig.« □

Pose med historier fra Det Nye Testamente

Hvis du vil prøve denne leg med historier, skal du tage disse to sider ud af tidsskriftet. Lim billedkortene på tykt karton, klip dem ud og læg dem i en lille, solid pose. Lad den første deltager vælge et kort fra posen og fortælle, hvilken historie fra

Det Nye Testamente som kortet minder ham eller hende om. Der findes ikke nogen forkerte svar, men deltageren skal bare forklare, hvorfor kortet minder ham eller hende om den pågældende historie. For

Corliss Clayton • ILLUSTRERET AF DICK BROWN

eksempel kunne pengekortet minde dig om historien om enkens mønt, lignelsen om talenterne, vekselernerne i templet eller noget helt andet. Hvis en deltager ikke kan komme i tanker om nogen historie, må de andre hjælpe. Bliv ved, indtil der er

blevet fortalt mindst en historie om hvert kort. Du kan udvide legen ved også at bruge historier fra Det Gamle Testamente (se *Børnestejnen*, oktober 1998, s. 13) og så prøve igen med historier fra hele Bibelen.

ENGLE

KURV

DUE

KRONE

BRØD

ØJE

FOD

ØRE

FISK

HAVE

VIND

HERBERG

JESUS KRISTUS

STJERNE

LAMPE

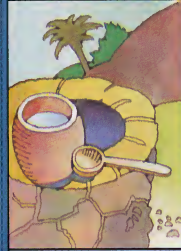
PENGE

BJERG

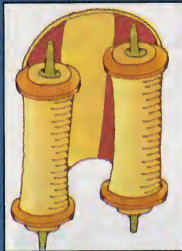
FRØ

BRØND

FÆNGSEL

SKRIFTER

STI

SKIB

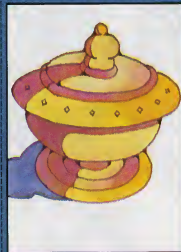
STEN

SØ

TEMPEL

GAVE

SKAT

BØN

GRAV

Matteo Duca

Germán Andrés Tovar Contreras

Ashley Callister

JEG ÆRER MINE FORÆLDRE

Germán Andrés Tovar Contreras

Når jeg adlyder budet om at ære min far og min mor, kan jeg være som Jesus. Han adlød sin himmelske Fader og sine jordiske forældre, Josef og Maria. Jeg føler også, at når jeg ærer min mor og far, så ærer og adlyder jeg min himmelske Fader. Jeg ved, at hvis jeg adlyder mine forældre, er det lettere for mig at forstå og adlyde de bud, som vor himmelske Fader giver os. Jeg ved, at Jesus Kristus er vores leder og forbillede. Jeg vil være som ham. □

Germán Andrés Tovar Contreras, 9 år, Ciudad Jardín ward,

Ciudad Jardín Stav i Bogotá i Colombia

HOLD DIG NÆR TIL HERREN

Matteo Duca

Jeg holder mig tæt til Herren, når jeg adlyder de bud, som Jesus har givet os. Sidste jul blev jeg tilbudt et stykke slik, men jeg opdagede, at der var spiritus i det. Vi

har lært at adlyde visdomsordet, så jeg spiste ikke det stykke slik. Jeg kan også være som Jesus, når jeg finder mig i, at mine venner laver sjov med mig og driller mig, fordi jeg holder de bud, jeg lærer om i Kirken. En anden måde at følge

Jesus på, er ved at holde sabbatten hellig og lade være med at gå til sportsarrangementer. □

Matteo Duca, 11 år, Udine Gren Trieste Distrikt i Italien

MEDLEMSMISSIONÆR PÅ NI ÅR

Ashley Callister

En aften besøgte min skoleinspektør os for at deltage i et møde. Efter mødet spurgte jeg hende, om hun havde en Mormons Bog. Hun sagde, at det havde hun ikke, men hun ville gerne have en.

Tre uger senere var jeg til en missionærfireside. Missionærerne gav mig et eksemplar af Mormons Bog, som jeg skulle give til en ven, der ikke var medlem af Kirken. Jeg vidste ikke, hvem jeg skulle give den til. Men så hviskede Helligånden min skoleinspektørs navn til mig.

Jeg fortalte min far, at jeg ville give hende Mormons Bog. Jeg understregede et af mine yndlings-skriftsteder – 1 Nephi 3:7. Far kørte mig hen til hendes hus efter firesiden, og så gav jeg hende bogen.

En måned senere, da missionærerne kom til middag hos os, spurgte de mig, om jeg kendte nogen, som de kunne

besøge. Jeg fortalte dem om den rare dame, som jeg havde givet et eksemplar af Mormons Bog.

Næste gang missionærerne kom til middag, sagde de, at de havde besøgt hende, og de havde på fornemmelsen, at hun en dag ville blive medlem af Kirken! □

Ashley Callister, 9 år,
Merced 1. Ward,
Merced Stav i Californien

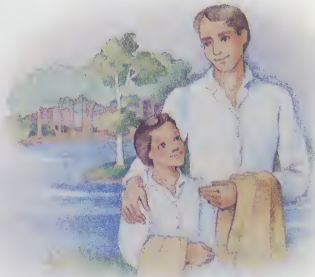
JEG PRØVER AT VÆRE SOM JESUS

Liahona vil gerne høre om dine oplevelser, når du har prøvet at være som Frelseren. Artiklen må ikke være længere end tre sider (med dobbelt linjeafstand maskin- eller håndskrevet). Du kan få en voksen til at hjælpe dig med at skrive. Vedlæg mindst et foto af dig selv, samt dit navn, din alder, adresse, telefonnummer, ward og stav. Send din artikel til *Trying to Be like Jesus, International Magazine, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA* eller send en e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org.

SANG

NÅR JEG EN GANG BLI'R OTTE ÅR

Glad ♩ = 66-72
(Slå to slag i takten)

C G⁷ C Am

1. Når jeg en - gang bli'r ot - te år en
 2. At væ - re døbt som Je - sus var af
 3. Når på mit ho - ved så hans hånd bli'r

F C G⁷

sær - lig ga - ve stor jeg får, men in - gen har den
 en, som præ - ste - døm - met har, og der - med hø - re
 lagt, og jeg den Hel - lig - ånd mod - ta - ger, så bli'r

C Am C G⁷ C

til mig købt, så skal jeg nem - lig bli - ve døbt.
 Her - ren til, er li - ge net - op det, jeg vil.
 den - ne dag min al - ler - bed - ste fød - sels - dag.

Tekst: Wallace F. Bennett, 1898-1993
 Musik: Tracy Y. Cannon, 1879-1961

4. trosartikel
 L&P 68:27

Denne sang kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem.

ÅNDEN BAR VIDNESBYRD

Som ung mand kæmpede Brigham Young i to år for at finde ud af, om evangeliet var sandt. Hans søgen blev til sidst bragt til ende af en missionærs enkle vidnesbyrd – en »mand uden veltalenhed ... som kun kunne sige: »Jeg ved gennem Helligåndens kraft, at Mormons Bog er sand, at Joseph Smith er Herrens profet.« Præsident Young sagde: »Helligånden, som udstrålede fra den person, oplyste min forståelse, og lys, herlighed og udødelighed [blev] åbenbaret for mig.« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young, 1997, s. 315*). Når Helligånden forsikrer hjertet og sindet om sandheden, så forsvinder mørke og tvivl.

»HIMMELSKE FADER, ER DU DER?«

I en lille by i Argentina bød en mand to unge missionærer ind i sit hjem – men kun for at fortælle dem, hvad han mente om deres kirke. Han var vred, fejlinformeret og grov. Han var rød i ansigtet af vrede og truede med knyttede næver ad de to unge mænd.

Den ene ældste spurgte med blid stemme, om han måtte fortælle om en personlig oplevelse. Manden, der blev blødgjort lidt af spørgsmålet, gav ham modvilligt lov.

Missionæren begyndte: »Da jeg steg om bord i flyet for at rejse på mission i Argentina, var jeg meget ked af det. Jeg var overvældet af tanken om, at jeg ikke skulle se min familie i to år, og jeg begyndte at græde. I mine tanker råbte jeg: *Himmelske Fader, er du der? Og gør jeg nu det rette? Jeg føler mig så ensom*. Pludselig fyldtes min sjæl med trøst, fred og kærlighed. Jeg vidste, at alt nok skulle gå godt. Jeg vidste, at Gud kendte mig, og at jeg gjorde det rette. Jeg vidste, at han ikke ville svigte mig. Ånden vidnede for min sjæl om disse sandheder. Jeg bliver aldrig den samme igen.«

Ældsten tav, og Ånden fyldte stuen. Missionæren så manden i øjnene og sagde: »Den Ånd, der indgød fred i min sjæl, er den samme Ånd, der vil vidne for dig om, at det budskab, som vi kommer med, er sandt.« Han fortsatte: »Din andel i processen er at *ydmyge dig, ønske at kende sandheden, søge en forståelse og bede Gud om at bekræfte det*.«

Manden forsøgte at sige noget, men følelserne overmandede ham. Forvirret søgte han efter en logisk forklaring på det, der lige var sket. Men da det ikke lykkedes, viste han blot missionærerne ud. Denne mand tager måske aldrig imod evangeliet, men i det mindste har han én gang i sit liv følt Ånden og lyttet til Herrens sande tjenere.

EN GAVE TIL ALLE

Lad os som søstre i Jesu Kristi evangelium huske på, at »det er et særligt privilegium og en velsignelse fra Helligånden for enhver sand troende selv at kende sandheden« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young, s. 317*). Uanset hvad vores omstændigheder er – om vi er ved at opnå et vidnesbyrd, styrker det vidnesbyrd, som vi allerede har, søger hjælp og trøst i forbindelse med en vanskelig beslutning eller et problem, eller søger efter måder, hvorpå vi kan styrke familien eller tjene bedre i vores kaldelser – kan vi modtage Åndens vidnesbyrd, hvis vi søger det. Herren selv har lovet os: »Jeg vil give dig af min Ånd, som kan oplyse din forstand og opfylde din sjæl med glæde.« (L&P 11:13). □

Hvad profeterne lærer os

Følgende udtalelser fra nogle af Herrens profeter, seere og åbenbarere bekræfter Herrens befalinger angående kyskhed og troskab.

Præsident Gordon B. Hinckley:

»Skønt det er en udfordring, er det muligt at anvende traditionelle moralske principper i vore dage. Af en eller anden ukendt årsag opstår den falske

indstilling konstant, at engang for længe siden var dyd let, men nu er det blevet vanskeligt. Jeg vil gerne minde enhver, der mener det, om, at der ikke siden Skabelsen har været en tid, hvor de samme kræfter, der råder i dag, ikke har været på spil. Den opfordring, som Potifars hustru kom med til Josef i Egypten er ikke anderledes end de fristelser, som mange mænd, kvinder og unge står over for i vore dage.

Påvirkningerne i vore dage er måske nok mere tydelige og forførende, men de er ikke mere tillokkende. Man kan ikke helt undgå denne påvirkning. Den er overalt omkring os. Vores kultur er gennemsyret af den. Men den samme selvdisciplin, som Josef udviste, vil også gavne os. Til trods for den såkaldte »nye moral«, til trods for de meget omdiskuterede ændringer i de moralske standarder, findes der ingen rimelig erstatning for dyd. Guds

om kyskhed og troskab

standarder udfordres måske nok over hele verden, men Gud har ikke ophævet sine befalinger.

Overtrædelse af hans bud i denne såvel som i enhver anden tidsperiode medfører kun fortrydelse, sorg, tab af selvrespekt og i mange tilfælde tragedier («With All Thy Getting Get Understanding», *Ensign*, august 1988, s. 4).

»Pornografi er djævelens litteratur. Sky den. Hold jer langt fra den. Vend jeres syn og sind mod livets højere og ædlere ting ... Husk på, at »ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10). Synd har aldrig bragt lykke. Overtrædelse har aldrig bragt lykke. Ulydighed har aldrig bragt lykke« («To a Man Who Has Done What This Church Expects of Each of Us», *Brigham Young University 1995–1996 Speeches*, 1996, s. 53).

Præsident Ezra Taft Benson (1899–1994):

»Den mest ondartede synd i denne generation er seksuel umoral. Profeten Joseph sagde, at den ville blive årsag til større fristelser, flere knubs og vanskeligheder for Israels ældster end noget andet« («Rensning af karrets inderside», *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 4).

»Lad jer ikke forlede af Satans løgne. Der findes ingen varig lykke i umoral. Der findes ingen glæde i at overtræde kyskhedsloven. Det er lige modsat. Der vil måske være øjeblikkelige glæder. Det ser måske ud til at være ganske vidunderligt for en tid. Men virkeligheden vil

hurtigt ødelægge lykken. Så kommer skyldfølelsen og skammen. Vi bliver nervøse for at vore synder opdages. Vi må snige os omkring og skjule os, lyve og snyde. Kærligheden begynder at dø. Bitterhed, jalousi, vrede og måske oven i købet had, begynder at vokse. Alt dette er naturlige følger af synd og overtrædelser.

Når vi adlyder kyskhedsloven og holder os moralsk rene, vil vi på den anden side blive velsignet med stadig større kærlighed og fred, større tillid og respekt for vores ægtefælle, dybere forpligtelse over for hinanden, og derfor også en dyb og betydelig glæde og lykke ...

... Beslut jer straks til at være kyske. Beslutningen om at holde sig kysk, behøver man kun at træffe én gang. Træf den beslutning nu og gør det så bestemt og med en så dyb forpligtelse, at den ikke er til at rokke« («Kyskhedsloven», *Stjernen*, oktober 1988, s. 37–38).

Præsident James E. Faust:

»Ansvar for forbindelse med den guddommelige skaberkraft og vores krops funktioner er så hellige, at de kun må udøves inden for ægteskabets rammer. De, der ikke anerkender eller lever op til disse ansvar for en eller anden grund, såvel som dem, der gør, bør aldrig overtræde kyskhedsloven, hvis de ønsker at være virkelig lykkelige. Alle Kirkens medlemmer, der søger evig glæde og fred, forventes og ønsker at komme til vielsesalteret, rene for seksuel synd – kyske og rene« («The Sanctity of Life», *Ensign*, maj 1975, s. 27).

Præsident Spencer W. Kimball (1895–1985): »Synd er og bliver synd. Vi står for en ren livsførelse. Fra barndommen gennem ungdommen og frem til graven forkynder vi, at alle former for sex før ægteskabet er ugudeligt, og vi

forkynder, at enhver, der er gift, bør holde sig til de pagter, de har indgået.

Med andre ord, som vi ofte før har sagt, bør mænd og kvinder være fuldstændig kyske inden ægteskabet og fuldstændig tro, når de er blevet gift« (*The Time to Labor Is Now*«, *Ensign*, november 1975, s. 7).

»Mine elskede unge, ham, der vil berøve jer jeres dyd, er ikke en ven. Hun elsker jer ikke, hvis hun frister jer eller giver efter for jer. Sådanne mennesker er jeres fjender. At forlange, at den anden giver efter for liden-skaber, mens vi samtidig hævder at elske dem, er løgn. Vi udnytter ikke dem, vi elsker« (Conference Report, områdedekonference i Sydney i Australien, 1976, s. 54).

Ældste Neal A. Maxwell: »Verden søger at kontrollere de sygdomme, der udspringer af seksuel umoral, men uden at ære principperne om kyskhed og troskab. I sin visdom søger verden konstant at tilpasse sig det naturlige menneske, men evangeliets visdom opfordrer os til at aflægge os det naturlige menneske (se Mosiah 3:19). Det er et afgørende punkt, og det er det, der gør hele forskellen!« (*The Inexhaustible Gospel*«, *Ensign*, april 1993, s. 71–72).

»Forvent ikke, mine unge venner, at verden skal ære det syvende bud – kyskhed inden ægteskabet og troskab i ægteskabet. Nogle mennesker i verden er dybt bekymrede over følgerne af dets overtrædelse, såsom en voldsom stigning i graviditeter uden for ægteskabet og skilsmisser. Men seksuel umoral som sådan fordømmes ikke af det verdslige samfund, så længe overtræderen

besidder nogle gode egenskaber eller så længe de er politisk korrekte. Vi må holde det syvende bud, fordi det er åndelig korrekt, ikke fordi vi kan regne med støtte fra verdens øvrige institutioner« (*The Parthway of Discipleship*«, *Brigham Young University 1997–1998 Speeches*, 1998, s. 109).

Præsident Thomas S. Monson: »Det er ikke svært at modstå hån og grove udtalelser fra de tåber, som latterliggør kyskhed, ærlighed og lydighed mod Guds bud. Verden har altid nedgjort efterlevelse af principper ... Da Noa fik befaling om at bygge arken, så de tåbelige indbyggere op mod den skyfri himmel og hånede og spottede – indtil regnen faldt« (Conference Report, april 1967, s. 58).

Ældste Russell M. Nelson: »Når du bliver gift, må du og din evige ægtefælle anvende skabelseskraften, så I kan nyde glæde og fryde jer over jeres efterkommere. Denne guddommelige gave bliver bevogtet af din Skabers kyskhedslov« (*Stjemen*, oktoberkonferencen 1985, s. 25).

Ældste Dallin H. Oaks: »Kraften til at skabe jordiske liv er den mest ophøjede kraft, som Gud har givet sine børn. Dens brug blev bemyndiget i det første bud, der blev givet, men et andet vigtigt bud forbyder misbrug af den. Den vægt, som vi lægger på kyskhedsloven, forklares af vores forståelse af formålet med skaberkraften i Guds plan.

Det behager Gud, at vi benytter vores formeringsevne, men han har befalet, at det kun må ske inden for ægteskabets rammer. Præsident Spencer W. Kimball sagde, at inden for ægteskabets lovførelselige rammer er den seksuelle intimitet både rigtig og guddommelig anerkendt. Der er intet uheldigt eller nedværdigende ved

selve seksualiteten, for det er gennem den, at mænd og kvinder sammen skaber liv og udtrykker kærlighed» (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, Salt Lake City, Bookcraft, 1982, s. 311).

Uden for ægteskabets bånd er enhver anvendelse af de skabende kræfter i større eller mindre grad en syndig nedværdigen og forvanskning af den mest guddommelige egenskab hos mænd og kvinder« (»Saliggørelsens store plan«, *Stjernen*, januar 1994, s. 70–71).

Præsident Boyd K. Packer: »Den hurtige, overstrømmende forringelse af værdier er karakteriseret ved en optagethed – ja, endog besættelse – af skaberkraften. Afholdenhed før ægteskabet og trofasthed i ægteskabet bliver åbent hånet – ægteskabet og forældreværdighed bliver latterliggjort som værende en unødvendig byrde. Ærbarhed, en dyd hos det kultiverede menneske eller samfund, er helt forsvundet« (»Vores moralske miljø«, *Stjernen*, juli 1992, s. 62).

Ældste Richard G. Scott: »Herren tillader mand og hustru i den vedvarende ægteskabspagt at give udtryk for den hellige skaberkraft i al sin skønhed og inden for de grænser, som han har sat. Et formål med denne intime og hellige oplevelse er at tilvejebringe fysiske legemer for de ånder, som vor himmelske Fader ønsker skal opleve livet på jorden. En anden årsag til disse magtfulde og smukke følelser af kærlighed er, at de skal binde mand og hustru sammen i loyalitet, troskab, gensidig hensyntagen og fælles mål.

Disse intime forhold er imidlertid forbudt af Herren uden for ægteskabets varige forbindelse, eftersom det vil underminere hans hensigter. Sådanne relationer er i overensstemmelse med hans plan, når de udøves inden for den

hellige ægteskabspagt. Når de opleves på anden vis, strider de imod hans vilje. De forårsager alvorlig følelsesmæssig og åndelig skade. Selv om de involverede måske ikke indser det nu, så vil de snart gøre det. Seksuel umoral skaber en hindring for Helligåndens påvirkning med alle dens opløftende, oplysende og kraftgivende evner. Det skaber stærk fysisk og følelsesmæssig stimulans. Lidt efter lidt skabes et uudslukkeligt begær, som driver overtræderen hen mod stadig flere alvorlige synder. Det skaber selvished og kan producere aggressive handlinger, som brutalitet, abort, seksuelt misbrug og voldsforbrydelser. En sådan stimulering kan føre til homoseksualitet, og det er af det onde og helt og aldeles forkert« (»Træf de rigtige valg«, *Stjernen*, januar 1995, s. 36).

Ældste Joseph B. Wirthlin: »(Hæv) jer over den umoralens forbandelse, der plager jorden. Hæv jer over pornografiens, sjofelhedens og urenhedens snavs. Vær dydige og kyske. Støt jeres unge søstre i evangeliet ved at respektere deres fremspirende kvindelighed og beskyt deres dyd. Opfør jer altid i overensstemmelse med Guds befalinger, når I er sammen med dem. I ønsker, at jeres kærester skal være rene og uskyldige. Ligesom I helt sikkert ville beskytte jeres egen søsters kyskhed, beskyt da ligeledes kyskheden hos jeres søstre i Guds familie« (»Lev i lydlighed«, *Stjernen*, juli 1994, s. 40).

»En anden karakteristisk ved evangeliet er efterlevelse af Herrens kyskhedslov. Fra fordums dage til nu har Herren befale sit folk at adlyde denne lov. En sådan streng moral kan virke mærkværdig eller gammeldags i vore dage, hvor medierne beskriver pornografi og umoralitet som normalt og fuldt ud acceptabelt. Men husk, Herren har aldrig tilbagekaldt kyskhedsloven« (»Frugterne af Jesu Kristi gengivne evangelium«, *Stjernen*, januar 1992, s. 18). □

Sandheden om moralsk renhed

SATAN HAR RETTET ET TOTALANGREB PÅ KYSKHED OG TROSKAB I DISSE SIDSTE DAGE, MEN VI KAN MODSTÅ FRISTELSER VED AT VÆRE I HARMONI MED HERRENS LÆRDOMME OG EVANGELIETS SANDHEDER.

Terrence D. Olson

Det var udtrykket i hans søns øjne, der tvang Blaine* til at erkende sandheden. Pludselig så han i sit barns sorg og forvirring den katastrofe, som hans ægteskabsbrud havde forvoldt. Han følte sig skyldig.

Mange år tidligere var Blaine begyndt at beklage sig over, at hans kone brugte for meget tid på børnene og sine kaldelser i Kirken. »Jeg følte mig tilsidesat,« hævdede Blaine, der begyndte at betragte sin kones kærlighed til børnene og evangeliet som en byrde.

Med tiden begyndte han at antage verdens synspunkter og overbeviste sig selv om, at kyskhed ikke var en nødvendig moralsk forpligtelse. »En affære betyder ikke alverden,« sagde han for at undskylde sig selv. »Vi forandrer os jo alle sammen med tiden.« I et forsøg på at retfærdiggøre sig selv, gav han sin kone skylden for sin adfærd.

Men med disciplinærrådet bag sig og en mulig skilsmisse truende forude indså Blaine, at hans undskyldninger ikke var andet end efterrationaliseringer og selvbedrag. Han havde kaldt det onde godt og det gode ondt. Han var ved at miste sit medlemskab af Kirken og muligvis sin familie. Da han så sin søn i øjnene, fyldtes han med skyldfølelse, og han fik øjnene op for den sorg, han havde forvoldt andre.

Menneskelig seksualitet er ikke kun et fysisk anliggende. Faktisk begynder kyskhed og troskab i ånden, ikke i kroppen. De er udtryk for vores åndelige tilstand. Når vores ånd er i harmoni med evangeliets sandheder, ønsker vi at efterleve høje standarder, og vores handlinger afspejler det ønske. Kyskhed og troskab er således andet og mere end seksuel afholdenhed inden ægteskabet og seksuel troskab i ægteskabet. De er udtryk for kvaliteten af vores åndelige liv.

På samme måde er umoral og utroskab også mere end blot fysiske handlinger. De er også udtryk for vores ånde-*Navnet er blevet ændret.

lige tilstand. De er kulminationen på en sti, som vores ånd er trådt ind på længe før. Kroppen reagerer simpelthen på en lysten ånds ordre. Når vi fornægter lys og sandhed, synes verdens løgne tiltrækkende. Vi vandrer i åndeligt mørke og mener måske, at vores lyster er normale og måske endda retfærdiggjort og derfor ikke bør fornægtes.

Truslen mod den ugiftes kyskhed eller den giftes troskab afgøres derfor af vores ånds tilstand eller kvalitet, som ses af, om vi på et givent tidspunkt vælger lys og liv over mørke og død, om vi ærer de sandheder, vi har i os, eller fornægter dem.

SANDHEDEN

Sandheden er, at kyskhed og troskab er store velsignelser. De er af afgørende betydning for vores lykke. De er realistiske og praktiske.

Susan, der blev medlem af Kirken som 28-årig, havde altid levet et kysk liv. »Mine forældre var hæderlige folk, der forventede høje moralske standarder af mig, såsom at være ærlig og kysk, så det fulgte jeg,« siger Susan, som voksede op i det midtvestlige USA. »Nu er jeg klar over, at jeg fulgte Kristi lys. Jeg havde aldrig været ude med en sidste dages hellig, før jeg traf Tom. Da jeg hørte om evangeliet, var jeg glad for, at jeg aldrig havde givet efter for seksuelle fristelser. Senere blev Tom og jeg gift i templet i Salt Lake City. Et år senere døde vores spæde datter ved fødslen. Vi var sønderknust, men taknemlige for, at vi havde været værdige til at blive besejlet i templet, da vi blev gift. Visheden om, at vores datter var født i pagten, gav os større forståelse og fred.«

Susan og Tom bor stadig i Midtvesten efter 24 års ægteskab og fem børn. »Flere af vores venner og slægtninge er skilt,« siger Tom. »Vi har også oplevet økonomiske og familiemæssige udfordringer, men vi vil begge være tro mod vores tempelepater, så vi taler tingene igennem.«

»Familien: En proklamation til verden« bekræfter, at »ægteskabet mellem en mand og en kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er grundlæggende for Skaberens plan for sine børns evige skæbne«, og »at Gud har befaleet, at de hellige formeringskræfter kun benyttes af mænd og kvinder, der er lovformeligt gift« (Stjernen, oktober 1998, s. 24).

Den slags inspireret vejledning er afgørende for enhver velbefindende.

Ægteskabet kræver, at vi giver vores hjerte – vores sønderknuste hjerte, vores blødgjorte hjerte – betingelsesløst til vores ægtefælle. Vores »hjerter skulle være sammenknyttet i indbyrdes enighed og kærlighed« (Mosiah 18:21). Der kan ikke være nogen tilfredshed for ægtemænd og hustruer uden en sådan villig og gensidig forening i kærlighed.

Men i vores tid udgør latterliggørelsen af kyskhed og retfærdiggørelsen af hor nogle af de hyppigste og mest ødelæggende angreb på familien. Familien synes udsat som aldrig før, og når familierne går i opløsning, svækkes vores samfund. Trods de mange ydre kræfter, der flår i familiebåndene, er seksuel synd dog endnu mere destruktiv. Den angriber familien indefra. På grund af hor går tillid, enighed, offervillighed, ærlighed, ydmyghed og de åndelige kræfter, der opnås ved overholdelse af pagterne, tabt. På grund af umoral går selvsikkerhed, følelsesmæssig styrke, værdighed og indre fred tabt.

Seksuel synd ødelægger den enkeltes liv, men den har følger, der rækker endnu videre, udover

Verdens falske lærdomme søger at overbevise os om, at kyskhed og troskab er unødvendige for lykke, og at de er urealistiske forventninger.

det forbudte forhold, og påvirker generationer. Mødre sørger, fædre græder, søskende er forfærdede og børn hjemses af de frygtelige følger af en synd, de ikke har begået. Ægteskaber rystes eller knuses.

Seksuel renhed er en vigtig egenskab for at bevare en familie gennem generationerne. Når vi ærer vores pagter med hinanden, som fædre, mødre, sønner og døtre, betragter vi den hellige livsskabende kraft som en gave fra Gud. De, der har levet deres liv på den måde, bærer vidnesbyrd om velsignelserne ved en sådan livsførelse. De bærer vidnesbyrd om, at det er den lykkeligste måde, den mest tilfredsstillende måde, den mest produktive måde, den sikreste måde, den herligste måde og den mest hæderlige måde at opføre os på over for dem, vi elsker.

FORFALSKNINGEN

Verdens svar på Herrens opfordring til kyskhed og troskab er at byde på en forfalskning af sandheden. Denne forfalskning hævder, at kyskhed og troskab ikke er nødvendige for at opnå lykke, at de er urealistiske krav. Denne filosofi søger at retfærdiggøre umoralsk opførsel og gøre den attraktiv og forsvarlig.

Ligesom dygtigt udførte falskmønterier er vanskelige at afsløre, er de forførende opfordringer til at begå seksuel synd forklædt på en sådan måde, at de får umoral til at virke acceptabelt, værdifuldt og måske endog uudgæeligt. Præsident Spencer W. Kimball sagde: »Lucifer ... bruger sin logik til at forvirre os og sin rationaliseringer til at knuse os. Han vil tilhylle meninger, åbne døre en lille smule ad gangen og føre en fra det hvideste hvide gennem alle afskygninger af gråt til det sorteste sorte« (*Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 152).

Det er, når vi vandrer i disse gråskygger, at vores tanker og handlinger bringer os i fare. »Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte« sagde Herren (Matt 5:28). Vi nærer faren ved det, vi søger, og det, som vi giver plads i vores tanker.

På denne og andre måder er forførende opfordringer til at leve i modstrid med Guds befalinger en opfordring til at gå imod vores eget bedste. Verdslighed lover mere, end det holder. Det tilbyder en falsk version af virkeligheden. Der er især tre løgne, der udfordrer Herrens belæring om kyskhed:

For det første *individualismen* – den falske idé, at personlig identitet, rettigheder, udvikling og velbefindende kun kan eksistere i modsætning til familiebånd og ansvar. Denne løgn hævder, at vores liv og seksuelle følelser er vores private anliggende – vi ved, hvad der er bedst for os, og ingen kan fortælle os, hvad vi skal gøre.

For det andet *relativismen* – den falske idé, at alle moralske standarder har lige stor værdi. Løgnen her går ud på, at det er fordomsfuldt at antage, at en standard er bedre end en anden. Moral betragtes som et forsøg på at påtvinge andre ens egne synspunkter – synspunkter, der er til skade for andre. Resultatet er, at moral kun har betydning i forhold til ens personlige og muligvis enestående opfattelse.

For det tredje *offerrollen* – den falske opfattelse, at vi først og fremmest er produkter af vores lyster, begær, fortid og svagheder. Denne løgn hævder, at vi ikke har handlefrihed. Vi kan ikke gøre for, hvordan vi handler eller føler seksuelt, og at vi ikke bør føle os skyldige over noget, der ikke er vores fejl. Ifølge denne opfattelse er det normalt og menneskeligt »ikke at kunne styre sig«, og det er ikke noget, som man bør drages til ansvar for.

Disse tre løgne er forfalskninger af evangeliske sandheder:

For det første er *forpligtelse over for familien og andre* den bedste måde at fremme sin personlige identitet og udvikling på. Vi kommer her til jorden for at tjene andre; og som følge af, at vi fornægter os selv og tjener andre, finder vi os selv (se Luk 9:23–26; Mosiah 2:17).

For det andet anerkender vi, ved at leve *moralisk*, Guds natur og uforanderlige standarder i en verden med skiftende værdier (se Alma 7:20–21).

LYS FORTRÆNGER MØRKET

V verdens falske lærdomme og evangeliets sandheder er totalt uforenelige. Alt for meget af den verdslige tankegang, fra dens filosoffer til dens skikke, består i at kalde »det onde godt, og det gode ondt« (Es 5:20). Det følgende er evangeliets svar på nogle af verdens falske ideer:

VERDENS FALSKE IDEER:	EVANGELIETS SANDHEDER
1. Det er mit liv. Jeg kan gøre, som jeg vil.	1. Jeg er Guds barn. Jeg tilhører Gud. Faktisk er jeg blevet »dyrt købt« af hans Enbårne Søn (1 Kor 7:23).
2. Det er snerpet at afholde sig fra film, litteratur eller tv-programmer med seksuelt indhold. Det påvirker os jo ikke. Vi kan hæve os over det.	2. Hvadenten man tager gift i store eller små doser, så er det dog stadig gift. Lystne tanker fører til synd (se Jak 1:14–15). Faktisk vil vi også blive dømt ud fra vores tanker og ord (se Mosiah 4:30; Alma 12:14).
3. Vi må også være realistiske, vi er jo bare mennesker.	3. Vi har hver især magt til at vælge det rette (se 2 Nephi 2:27; Helaman 14:30). Vi bliver ikke udsat for større prøvelser, end vi kan klare (se 1 Kor 10:13; 3 Nephi 18:15).
4. Seksuelle følelser er normale og skal udtrykkes uden hæmminger. Det er usundt at undertrykke eller fornægte de følelser.	4. Seksuelle følelser er normale og sunde, men de må kun komme til udtryk inden for ægteskabets rammer. Det er både normalt og sundt at tøjle dem. Jesus sagde, at hvis vi virkelig vil finde os selv, skal vi komme til ham ved at tage vores kors op, følge ham og fornægte os selv al ugudelighed og verdslige lyster og holde hans bud (se Joseph Smiths Oversættelse, Matt 16:25–26).
5. Vi bør ikke skamme os over vores kroppe. Der er ingen grund til at gøre et stort nummer ud af, hvordan vi klæder os.	5. Vores legemer skal ikke bruges til at friste andre eller opfordre dem til synd (se 1 Tim 2:9–10; 1 Kor 3:16–17; 6:19–20).
6. Der er intet galt i sex før ægteskabet, når det foregår mellem to voksne mennesker, der begge indvilger.	6. Førægteskabelig sex er forbudt af Gud og er en grov misbrug af skaberkraften (se 1 Kor 6:13, 18; Jakobs Bog 3:12).
7. Det er let at omvende sig.	7. Omvendelse er en smerte, der kommer bag på dem, som overtræder Guds bud. Tanken om, at man kan tage let på sand omvendelse og karakterændring forladiger Frelseren og hans forsoning (se Alma 39:3–9; L&P 18:11; 19:4, 16–18; 82:7).
8. Bare fordi vi bor sammen uden at være gift, behøver vi ikke at være mindre hengivne over for hinanden. Ægteskab er ikke nødvendigt. Det er bare en formalitet.	8. En forpligtelse, der forkaster ægteskabspagten, er slet ikke en forpligtelse. Faktisk er »ægteskabet ... indstiftet af Gud« (L&P 49:15). Det er en pagt, som ikke må spottes, en forpligtelse over for Gud og over for alle nuværende og kommende familiemedlemmer (se »Familien: En proklamation til verden«, Stjernen, oktober 1998, s. 24).
9. Vi er nødt til at bo sammen for at se, om vi passer sammen på det seksuelle plan.	9. At passe sammen seksuelt er et udtryk for social, følelsesmæssig og åndelig samherighed. Hvis et par har problemer, så skyldes det faktisk deres åndelige tilstand. Den åndelige forening, som alle ægteskaber stræber efter, udspringer af, at man indgår og holder evangeliske pagter.

For det tredje har vi *handlefrihed*. Vi kan handle i stedet for at lade os styre af vores seksuelle lyster. Vi kan beherske vores lyster og være frie – eller lade dem styre os og blive slaver (se 2 Nephi 2:26–27).

I sine forsøg på at friste os til at forkaste sandheden til fordel for hans løgne anvender Satan den samme taktik, som han brugte mod Jesus i ørkenen. Han antyder, at hvis vi virkelig er det, som vi siger, at vi er, nemlig Guds børn, så er der intet galt i at give efter for vores begær eller stræbe efter magt eller verdslig ære (se Matt 4:1–11). Han opfordrer os konstant til at misbruge vores seksualdrift, som spiller så væsentlig en rolle for vores mission her på jorden. Hvor Herren advarer mod farerne på livets lige og snævre sti, påstår Satans løgne, at det hele er harmløst. Hvor vores mission fra Herren er centreret omkring ægteskab og familie, hævder Satans løgne, at *fórægteskabelig sex og sex uden for ægteskabet* er for godt til at gå glip af, og at det i bund og grund er uden betydning. Satans angreb på os begynder på samme måde som hans angreb på Jesus, nemlig med en fristelse til at lade ånden opfordre kroppen til usømmelige handlinger. Det er i sandhed en slanges lokkende fristelser.

VORES HANDLEFRIHED

Da Josef blev solgt som slave til Egypten, blev han genstand for Potifars hustrus begær.

»Engang skete det, at hans herres hustru kastede sine øjne på Josef og sagde: »Kom og lig hos mig!«

Men han vægrede sig og sagde til hende: » ... Hvordan skulle jeg så kunne gøre noget så ondt og synde mod Gud?«

Selv om hun dag efter dag søgte at overtale Josef, ville han ikke opfylde hendes ønske om at ligge hos hende og have omgang med hende.

Satans angreb på os begynder ligesom hans angreb på Jesus, nemlig med at friste vores ånd til at få kroppen til at gøre usømmelige handlinger.

En dag, da han kom ind i huset for at gøre sit arbejde, og der ikke var nogen af husets folk til stede, greb hun fat i hans kjortel og sagde: »Kom og lig hos mig!« Men han lod hende beholde kjortlen og flygtede ud« (1 Mos 39:7–12).

Ligesom Josef kan vi vælge. Handlefrihed findes i vores ånd, ikke i kroppen. Kroppen reagerer på det, som ånden siger, at den skal gøre. Vi er ikke ofre for lyster og begær, som ligger uden for vores kontrol (se 1 Kor 10:13). Vi er moralske væsner, der kan handle for os selv. Med hensyn til vores handlefrihed sagde Herren til profeten Joseph Smith: »Thi kraften dertil har de i sig, hvorved de kan handle efter egen fri vilje« (L&P 58:28).

»Man kan ikke nedgøre ægteskabet uden samtidig at besudle andre ord, såsom dreng, pige, mandighed, kvindelighed, ægtemand, hustru, far, mor, spædbarn, børn, familie og hjem.«

I modsætning til, hvad Satan vil sige, så er seksuel renhed både praktisk, vigtig og befriende. Ved at sky skødesløs og selvcentreret seksuel udfoldelse undgår vi ikke alene de fysiske følger – som er dem, verden frygter mest – men vi undgår også en lang række åndelige, følelsesmæssige, familiemæssige og sociale følger. Sådanne konsekvenser strækker sig ofte længere end hvad vi kan forvente eller kontrollere.

De fysiske konsekvenser er for eksempel ikke bare graviditet uden for ægteskabet. Kønssygdomme, der er næsten uhelbredelige og hvoraf nogle kan føre til sterilitet, betragtes som epidemiske blandt umoralske mennesker. AIDS er en konstant trussel. Desuden kan de ikke-fysiske konsekvenser som fortvivelse, fortrydelse, skyldfølelse og hjertesorg ikke bare fortrænges eller glemmes. Som ældste Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum har påpeget: »Man kan ikke nedgøre ægteskabet uden samtidig at besudle andre ord, såsom dreng, pige, mandighed, kvindelighed, ægtemand, hustru, far, mor, spædbarn, børn, familie og hjem« (»Ægteskab«, *Stjemen*, aprilkonferencen 1981, s. 20).

På trods af Herrens belæringer er der alligevel nogen, der ikke vælger kyskhed og troskab. I modsætning til Josef ignorerede kong David de rammer, som Herren har sat. Trods alt det, som Herren havde givet ham, begærede han Bateba, Urias' hustru. Efter ægteskabsbruddet og Batebas besked om, at hun var gravid, satte David Urias i en situation, hvor han ville blive slået ihjel. Da profeten Natan fortalte David lignelsen om de to lam, så han slet ikke den indlysende lighed. Synden havde gjort ham blind over for sandheden (se 2 Sam 12).

Desværre er der mange mennesker i verden, der, ligesom kong David, er forblindet af deres egne synder, så de ikke kan se følgerne af deres egne handlinger.

Først når de kommer ud af deres vildfarelsers mørke, ser de deres virkelige omstændigheder. Ingen af dem, jeg har talt med, som har overtrådt kyskhedsloven, har erkendt, at deres handlinger var forkerte, før de var midt i deres omvendelsesproces. Mens folk var umoralske eller utro, troede de på deres egne undskyldninger og forklaringer, som disse: *Jeg kunne ikke gøre for det. Vi gjorde jo ikke nogen fortræd. Vi er jo bare mennesker. Den slags sker jo. Jeg kunne ikke styre mig. Hvad andet kunne jeg gøre, når jeg havde det på den måde? Vi var jo så unge. Du ved ikke, hvordan det føles. Vi må jo hellere finde ud af, om vi passer sammen. Folks kærlighed visner jo. Min ægtefælle har forandret sig. Folk ændrer sig. Jeg ved ikke, hvad der gik af mig. Vi klokkede bare i det én gang. Det betyder ikke noget. Jeg omvender mig senere. Vi er anderledes. Det ruskede op i os begge to. Vi tager ikke længere hinanden for givet. Det kan ikke være forkert, når det føles så dejligt.*

Hver eneste af disse utroligt falske undskyldninger fornægter den kendsgerning, at den begåede handling var fuldstændig forkert, og at vedkommende har det fulde ansvar for den. Disse bortforklaringer er forsøg på, at fornægte, at ugudelighed er ugudelighed. Evangeliet lærer os, at »ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10). Men verden derimod lærer os, at lykken findes i ugudeligheden.

Men sådan er det ganske enkelt ikke. De, der har valgt at omvende sig fra seksuelle synder, bærer vidnesbyrd om, at deres umoral var den mest smertefulde, fortrydelige, fortvivlende, falske, nedbrydende og destruktive handling, som de nogensinde har begået. Så længe misbruget af skaberkraften undskyldes eller bortforklares, er det udtryk for en uomvendt og selvbedragende sjæl. Som apostlen Johannes sagde: »Hvis vi siger [når vi synder], at vi ikke har synd, fører vi os selv på vildspor, og sandheden er ikke i os« (1 Joh 1:8). Frelseren har selv lært os, hvordan vi skal genkende sandheden: »På deres frugter kan I kende dem« (Matt 7:16).

VANDRE RETSKAFFENT

Vi lever i en tid, hvor umoral ikke alene omtales med stor fryd, men også tillades, som om det var ganske uden betydning. Moralsk renhed betragtes ofte som gammeldags eller usofistikeret. Vi belæres på både underfundig og ligefrem måde om, at skønt kyskhed på nogle områder kan være beundringsværdig, så er det hverken muligt, rimeligt eller nødvendigt.

Men enhver, der tager begrebet familie alvorligt, som ser værdien i kvalitetsforhold, der holder i generation efter generation, som forstår, hvordan forældre skaber sikre og kærlige hjem, indser den trussel, som forægteskabelig sex og ægteskabelig utroskab kan skabe for den enkelte, familien og samfundet.

Hvis vores hjerter og sind er på vildspor, kan vi ikke leve rigtigt. I overensstemmelse med de pagter, vi har indgået som sidste dages hellige, er det vores mål at leve i harmoni med Herrens Ånd – og fuldt ud skænke ham vores hjerte. Når vi gør det, ændrer vi vores åndelige tilstand. Kyskhed og troskab følger sammen med et liv fuldt af ufattelige velsignelser.

Formaning om at leve dydigt er Herrens måde at beskytte os mod overlast og hjælpe os til at få det meste ud af vores jordiske tilværelse. Når vi »vandler retskaffent og holder de pagter, [vi] har indgået med hinanden«, så »skal alting tjene [os] til gode« (L&P 90:24). Hvis vi er trofaste, vil vi modtage »herlighed ... og en fortsættelse af slægten fra evighed til evighed« (L&P 132:19). □

YDERLIGERE INFORMATION

Følgende er en liste over de materialer om emnet kyskhed og troskab, som kan fås fra Kirkens distributionscenter:

En forældrevejledning (31125 110).

Til gavn og styrke for de unge (34285 110).

Håndbog i evangeliske principper, kapitel 39: »Kyskhedsloven« (31110 110).

I overensstemmelse med de pagter, vi har indgået som sidste dages hellige, er det vores mål at leve i harmoni med Herrens Ånd. Så følger kyskhed og troskab sammen med et liv fuld af ufattelige velsignelser.

MIN

TRO BLEV PRØVET

Læse Mormons Bog på to måneder?
Efter ulykken kunne jeg slet ikke læse!

Taylor Hartley

Vores områdepræsident havde udfordret os til at læse Mormons Bog inden stavs-konferencen. »Vil du prøve på det?« spurgte min far mig. »Ja, jeg skal nok prøve,« svarede jeg nølende. Jeg var noget tilbageholdende, fordi jeg for nylig havde været ude for at uheld med min cykel og fået en alvorlig hjernerystelse. Jeg kan huske den præcise dato for ulykken – den 27. juli 1993 – fordi det var min lillebror Brents 12 års fødselsdag.

Om morgenen på Brents fødselsdag havde jeg ikke nogen gave til ham, så jeg besluttede mig for at cykle ned til en butik og finde noget. Butikken lå ikke så langt væk, men jeg skulle cykle langs en stærkt befærdet hovedvej. Jeg tænkte, at det nok ville være sikrere at køre ad et sjældent benyttet fortov, der løb langs nogle boligblokke ikke langt fra mit hjem. For enden af en bakke blev fortovet ujævnt og var dækket af sand, jord og planter. Fortovet var ikke let at få øje på hverken fra hovedvejen eller boligblokkene. Jeg kørte hurtigere og hurtigere ned ad bakken, men jeg endte ikke der, hvor jeg havde regnet med. I stedet endte jeg på hospitalet.

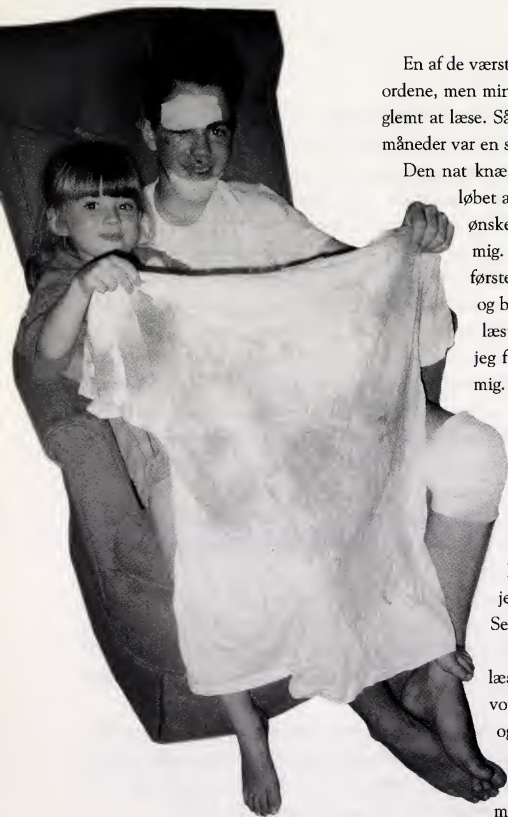
Jeg husker ikke, hvad der skete. Jeg kan kun huske smerten. Jeg fik senere at vide, at to teenage-drenge fandt mig. De fik fat i en nabo, som ringede til min mor og ambulancen.

Fem dage senere var jeg stadig omtåget. Jeg havde fået mere end 40 sting over det ene øje og på hagen, og resten af mine sår og skrammer var dækket med bandager. Mens jeg lå på hospitalet og senere derhjemme, fik jeg besøg af mange dejlige mennesker fra wardet, som kom med gaver – men jeg husker det ikke rigtig.

Senere, da jeg havde det bedre, fik mine forældre en talepædagog til at undersøge mig. Prøven viste, at jeg havde svært ved at huske almen viden, holde styr på tankerne og tale sammenhængende. Min mentale alder var faldet. Skønt jeg var næsten 15 år, klarede jeg mig som en 12-årig.

Sårene og skrammerne skulle nok heles. Men den skade, som mit hoved havde lidt, var en anden sag. Kunne jeg virkelig læse Mormons Bog på to måneder? Der var kun én måde at finde ud af det på. Jeg måtte gøre mit bedste og stole på, at Herren ville hjælpe mig.

En af de værste følger af ulykken var, at jeg ikke kunne læse. Jeg kunne se ordene, men min hjerne kunne ikke tolke dem. Det var, som om jeg havde glemt at læse. Så min fars opfordring til at læse Mormons Bog i løbet af to måneder var en stor udfordring.

Den nat knælede jeg ved min seng og bad til min himmelske Fader. I løbet af bønnen fik jeg det indtryk, at hvis min himmelske Fader ønskede, at jeg skulle læse Mormons Bog, så ville han hjælpe mig. Da jeg havde bedt, satte jeg mig i sengen og slog op på første side i Mormons Bog. Jeg så langsomt på ordene foran mig og begyndte: »Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre ... « Jeg læste! Jeg kunne rent faktisk forstå ordene! På en måde var jeg forbløffet og glad. Men samtidig kom det slet ikke bag på mig. På en eller anden måde havde jeg en fuldstændig vished for, at jeg ville kunne læse Mormons Bog, hvis det var Herrens vilje, og hvis han hjalp mig.

Efter kun en måned havde jeg læst det vidunderlige værk. Herren og Mormons Bog havde lært mig at læse igen. Og hvad der var vigtigere, min tro på Herren var vokset, ligesom også mit vidnesbyrd om bøn og skrifterne. Den tro og det vidnesbyrd var en styrke for mig år senere, da jeg virkede som fuldtidsmissionær i Missionen i det vestlige Seoul i Korea.

Jeg er min far taknemlig for, at han udfordrede mig til at læse Mormons Bog. Takket være den udfordring forstår jeg, at vor himmelske Fader kan velsigne os i vore trængsler. Jeg er også taknemlig for mirakler – ikke kun for Mormons Bogs mirakuløse fremkomst og evangeliets mirakuløse gengivelse, men også for de mirakler, der overgår almindelige mennesker som mig i dag. □

I dag er en god dag at påbegynde nye projekter og sætte mål. Men hvis du skal nå de mål, må du ikke lade små skuffelser ødelægge hele din dag eller få dig til at glemme din begejstring. Her er nogle forslag til, hvordan man undgår hverdagsdepressioner:

■ Lad være med at dvæle ved problemerne. Skriv i stedet en liste over løsninger på dine problemer. Gå så i gang med listen, en ting ad gangen.

■ Vær ikke bange for at bede om hjælp, hvis du har brug for det. Dine forældre, din biskop eller grenspræsident, dine lærere og dine venner vil hjælpe dig. Din far eller en god ven, der bærer præstedømmet, kan om nødvendigt give dig en velsignelse.

■ Hold dig beskæftiget. Det nytter ikke noget at gå og surmule, så gå en tur i stedet, eller tal med en ven eller spil et spil.

■ Le. Se efter det sjove i alt det dårlige.

■ Bed. Din himmelske Fader ved, hvordan du har det.

■ Sæt dig mål. Fik du dårlige karakterer til matematikprøven? Så sæt dig det mål at klare den næste bedre.

■ Læs i skrifterne. Lær, hvordan folk fra skrifterne tacklede problemer, og følg deres eksempel.

■ Vær sammen med glade mennesker. Opløftende selskab er ofte nok til at muntre en op.

■ Tæl dine velsignelser. Det kan hjælpe at tænke på alt det, det går godt i dit liv.

■ Lyt til opløftende musik.

■ Få alt i rette perspektiv ved at lære at se livets udfordringer i et evigt perspektiv (se Jakobs Bog 4:13).

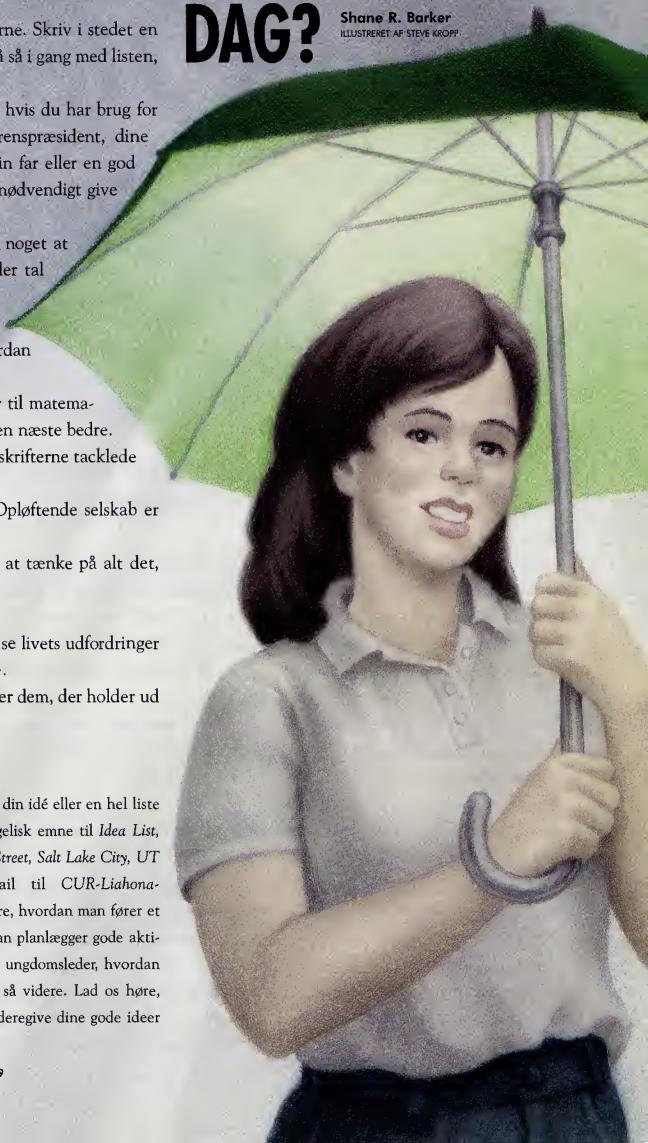
■ Vær tålmodig. Husk, at Herren velsigner dem, der holder ud til enden (se 1 Nephi 13:37).

HAR DU NOGLE GODE IDEER?

Liahona vil gerne bringe dine forslag. Send din idé eller en hel liste af ideer angående et hvilket som helst evangelisk emne til *Idea List, International Magazine, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA* eller send en e-mail til *CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org*. Mulige emner kunne være, hvordan man fører et nyt medlem ind i sin vennekreds, hvordan man planlægger gode aktiviteter, hvordan man højner sin kaldelse som ungdomsleder, hvordan man fortæller sine venner om evangeliet og så videre. Lad os høre, hvad der betyder noget for dig – så vi kan videregive dine gode ideer til andre. □

HAR DU EN DÅRLIG DAG?

Shane R. Barker
ILLUSTRÆT AF STEVE KROPP

Glæde ved at følge Herren

Blandt den lange række råd og vejledning, som Jesus gav sine disciple inden sin korsfæstelse, er den enkle, men stærke udtalelse: »Når I ved det, er I salige, hvis I gør det« (Joh 13:17).

Med disse få ord afslørede Kristus formlen for, hvordan man opnår det, som mennesket ønsker mest af alt, nemlig lykke. Mennesker har længe forsøgt at frem til det ved at blande forskellige doser af besiddelser, berømmelse, verdslige præstationer og rigdom. Men Jesu opskrift rummer kun én ingrediens: Lydighed mod evangeliets principper.

Præsident Gordon B. Hinckley har for nylig spurgt: »Hvorfor er vi som folk så glade?« Han fortsatte: »Lykken ligger i at adlyde Guds, vor himmelske Faders, og hans elskede Søns, Jesu Kristi lærdomme og bud« (»Hvad vil folk vide om os?«, *Liahona*, januar 1999, s. 85). Mennesker, der adlyder korrekte principper, nyder ikke blot visheden om, at deres livsførelse behager deres

»NÅR I VED DET, ER I SALIGE,
HVIS I GØR DET«

himmelske Fader, men de høster også de velsignelser, som følger af at være lydige mod de bud, ifølge hvilke de er forfættet (se L&P 130:21).

På de følgende sider fortæller læsere beretninger om, hvordan de har adlydt evangeliske principper, og hvordan Herren har velsignet dem for deres lydighed.

TILGIVELSEN KNYTTEDE OS SAMMEN *Aurora Rojas de Álvarez*

Kort før mit bryllup begyndte min bror Neipta og jeg at skændes. Vi havde været vrede på hinanden i lang tid, og nu blev der sat ord på følelserne. Selv om vi ikke kunne huske, hvad det var, der oprindeligt havde gjort os vrede, var følelserne ægte nok.

På det tidspunkt havde min bror et anstrengt forhold til hele familien. Der var uvenlighed og misforståelser mellem ham og far, og han og mine to søstre talte slet ikke sammen. Men det var min mor, der led mest. Hun sagde, at jeg ikke elskede Neipta. Men jeg vidste, at jeg elskede ham, og det sårede mig at høre min mor sige det. Problemet forværredes, og min bror forlod vores hjem i Venezuela.

Den følgende uge havde vi en lektion om tilgivelse i søndagsskolen. Jeg fik det forfærdeligt, og tanken meldte sig i mit sind: »Aurora, du må efterleve det, som du har lært.« Den dag rørte Ånden mit hjerte, og jeg vidste, at jeg var nødt til at tilgive min bror. Da jeg gik hjem, var jeg fast besluttet på at få sagen bragt i orden.

Den følgende fredag kom Neipta hjem for at hente nogle af sine ting. Jeg frygtede hans reaktion – men det

Med tårer i øjnene og grødet stemte bad jeg min bror om tilgivelse.

var min mors fødselsdag, og at bede min bror om tilgivelse ville være den bedste gave, jeg kunne give hende. Jeg gik ind på mit værelse for at bede om styrke og om hjælp til at sige de rette ord til min bror. Min himmelske Fader hørte min bøn og gav mig mod.

Jeg trak Neipta til side for at tale med ham. Jeg forklarede ham, hvor meget denne situation havde såret os, og jeg sagde, at jeg gerne ville have det ud af verden. Med tårer i øjnene og grødet stemme bad jeg ham om tilgivelse. Min bror begyndte også at græde. Han tilgav mig og bad så mig om tilgivelse. I løbet af få minutter kunne vi bortviske måneders bitterhed.

To dage senere fik min bror og min far deres uoverensstemmelse bragt ud af verden og gav hinanden et kram. Forandringen i min familie var mirakuløs. Mit hjerte fyldtes med glæde, og jeg var min himmelske Fader taknemlig, fordi han har lært os at tilgive.

MIN ØKONOMI OG MIT HELBRED

FORBEDRES

Evelin Korndörfer

Som så mange andre nye medlemmer kæmpede jeg for at efterleve visdomsordet og tiende-loven. Tiende var det, jeg havde

sværest ved. Hvordan skulle jeg kunne undvære nogle af de få penge, der knap nok strakte til? Ved at give mig en vidunderlig lektie lærte Herren mig, hvordan jeg kunne gøre netop det.

Da jeg begyndte at betale tiende, indså jeg, at jeg måtte bringe min økonomi i orden. Jeg begyndte straks at holde bedre hus med mine penge. Jeg skrev en liste over alle mine månedlige udgifter, begyndende med tiende. Jeg sammenlignede listen med min månedlige indtægt. Til min forbløffelse var der nok til at leve for, og endda en smule til opsparing. Det overraskede mig også at se, hvor mange penge jeg før havde brugt på spiritus og kaffe. Herren velsignede mig økonomisk og åndeligt, da jeg bestræbte mig på at efterleve hans lov.

Da jeg blev medlem af Kirken i Tyskland, fældede jeg et par tårer over de glas vin, som jeg ikke længere kunne nyde til fester, og også over min elskede kop kaffe. Men det betød ikke noget, overbeviste jeg mig selv om, jeg var jo ikke afhængig af det. Men fire uger efter, at jeg havde lagt spiritus og kaffe på hylden, vågnede jeg med frygtelige smerter i benene. Jeg ignorerede dem og tog på arbejde. Men i løbet af to timer havde jeg smerter over hele

kroppen, og hver bevægelse voldte smerter. Jeg blev kørt til lægen. Han gav mig nogle piller, beordrede 14 dages hvile og sagde med et smil: »Drik en kop god stærk kaffe, når du kommer hjem. Det tager du ikke skade af.«

Jeg blev pludselig klar over, at mine smerter var abstinenssymptomer. Min krop reagerede på savnet af koffeinen. Hvor ville det have været let at følge lægens råd. Det virkede svært at lytte til Herren i min svage tilstand. Men heldigvis styrkede Herren mig, og jeg gav ikke efter for fristelsen. Med hans hjælp overvandt jeg problemet – og har holdt visdomsordet siden.

VELSIGNET FOR AT FASTE

Brigada Acosta de Pérez

Jeg blev døbt i Mexico den 26. juni 1976 sammen med min søn Carlos León, som vi kalder Kali. Vi vænnede os hurtigt til vores nye tros mange principper og ønskede at leve dem fuldt ud.

Jeg husker tydeligt vores første fastesøndag. Min datter Jovita, som allerede var medlem af Kirken, forklarede, hvad vi skulle gøre. Vi skulle afholde os fra to på hinanden følgende måltider og bede. Til gengæld lovede Herren at velsigne vores familie.

Da Kali lå oppe på taget og kiggede ned, faldt han. Halvvejs nede fik han fat i nogle el-ledninger.

Kl. 11.00 den dag klatrede Kali op på vores tag – cirka ni meter oppe – sammen sin lillebror. Da han lå oppe på taget og kiggede ned, faldt han. Halvvejs nede fik han fat i nogle el-ledninger, som han gængede i. Men da det brændte i hans hænder, gav han slip og landede på fortovet.

Skønt andre straks kom ham til undsætning, kunne jeg hverken løbe, råbe eller gøre noget. Det eneste jeg magtede, var at falde på knæ og bede af hele min sjæls kraft. Jeg kan huske, at jeg sagde: »Min søn! Fader, lad din vilje ske.«

I det øjeblik hørte jeg tydeligt en stemme, der sagde: »Der er ikke sket din søn noget. Han lever.« Da jeg mærkede den klare, blide stemme gennemtrænge hele mit væsen, rejste jeg mig uden frygt. Jeg vidste, at det var Ånden, jeg havde hørt. Jeg var helt rolig.

Netop da jeg havde afsluttet min bøn, kom min yngste søn hen til mig. »Du skal ikke græde, mor. Der er ikke sket Kali noget. Han lever,« sagde han og anvendte de selv samme ord, jeg lige havde hørt.

Da alle var faldet til ro, og vi havde trøstet Kali og forsikret ham om, at alt var i orden, fortalte jeg ham: »Gud har reddet dit liv.«

Vi afsluttede vores faste den dag og takkede Gud, fordi Kali mirakuløst var sluppet uskadt.

Kali fik ingen varige men af ulykken. Da han blev gammel nok, forkyndte han evangeliet budskab som fuldtidsmissionær i Mérida-missionen i Mexico.

GÆLD FOR EN HALV CYKEL

Alfredo P. Blanc

Da jeg forberedte mig på at blive døbt i det østlige Argentina i december 1955, rådede min grenspræsident mig blandt andet til at bede om tilgivelse fra folk, som jeg havde krænket, betale eventuel gæld og levere ting tilbage, som ikke tilhørte mig. Jeg indrømmede over for ham, at jeg havde en gæld for en halv cykel, som jeg havde købt mere end 20 år tidligere.

Da jeg var 18 år, arbejdede jeg som deltidsfotograf. Jeg tjente meget lidt – kun lige nok til mad og til at hjælpe mine forældre lidt. Lige siden jeg var dreng, havde jeg drømt om at eje min egen cykel, men vi havde aldrig haft råd til at købe en.

Heldigvis kendte min bror familien Zuzci. De havde en pæn cykel til

salg for en rimelig pris. Jeg skulle betale halvdelen af beløbet, da jeg fik cyklen og resten senere. Da jeg havde sparet halvdelen af beløbet op, tog jeg hen til deres hus og hentede cyklen.

Sandt at sige havde jeg ikke til hensigt at betale resten af pengene. Jeg var fattig og levede under ydmyge kår, men familien Zuzci var velhavende og havde et smukt hjem. Jeg regnede med, at de snart ville glemme den lille sum, jeg skyldte dem.

Som årene gik, fortsatte jeg min uddannelse, blev optiker og fik med tiden min egen forretning. Min økonomiske situation forbedredes væsentligt. Men jeg undgik altid at gå fordi familien Zuzcis hus. Jeg havde dårlig samvittighed på grund af den cykel!

Senere i livet fik jeg et stærkt ønske om at søge Gud. Nu havde jeg fundet ham og ønskede at blive medlem af hans Kirke.

Jeg var 38 år, da jeg vandrede tilbage til det hus, som jeg så længe havde undgået. Da døren blev åbnet, stod jeg over for fru Zuzci.

»Godmorgen, fru Zuzci. Kan De huske mig?«

»Ja, hr. Blanc. Hvordan skulle jeg kunne glemme Dem?«

»Så husker De sikkert,« sagde jeg, »at jeg stadig skylder Dem penge for en cykel, jeg købte for tyve år siden.«

»Ja, det husker jeg, hr. Blanc, som var det i går,« svarede hun.

Jeg fortalte hende, at jeg havde i sinde at blive medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. »Jeg beder Dem om tilgivelse,« sagde jeg. »Jeg ved, at der er gået tyve år. Jeg er villig til at betale, hvad De mener, at gælden er værd i dag.«

Jeg kunne se, at fru Zuzci fik tårer i øjnene. Hun sagde, at det var smukt gjort af mig og tilgav mig min gæld. Så græd vi begge to. Sikke en dejlig ånd, vi begge følte, da cykelgælden var bragt ud af verden! □

LAD OS TALE OM DET

Overvej følgende spørgsmål og forslag til, hvordan denne artikel kan benyttes til en familieaften, en klasse i Kirken eller i dit eget liv:

- Hvordan har du oplevet glæde ved at holde et bud (såsom efterlevelse af visdomsordet, tiendeloven, faste eller helligholdelse af sabbatsdagen)? Del dit vidnesbyrd om dette bud med din familie.

- Hvilket bud kan du efterleve bedre? Lav en liste over de velsignelser, som skriften lover til dem, der holder dette bud. Bestem dig for, hvordan du vil efterleve dette bud.

Fadervor, af James Jacques Joseph Tissot (1840–1920)

»Derfor skal I bede således: Vor Fader, du som er i himlene! Helliget blive dit navn, komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden; giv os i dag vort daglige brød, og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere, og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. For dit er Riget og magten og æren i evighed! Amen! (Matt 6:9–13).

Herren har givet os formaningen om at være dydige for at beskytte os mod overlast og hjælpe os til at få mest muligt ud af vores jordiske tilværelse. Når vi »vandrers retskaffent og holder de pagter, [vi] har indgået med hinanden« så »skal alting tjene [os] til gode« (L&P 90:24).

Se »Hvad profeterne lærer os om kyskhed og troskab«, side 26, og »Sandheden om moralsk renhed«, side 30.

DANISH

4 02999 90110 6